

بازرسی شد
۲۶ - ۲۷

بازدید شد
۱۳۸۲

شماره ثبت کتاب	۲۸۰۱۶
کتابخانه مجلس شورای ملی	کتاب شرح طهستان
مؤلف	
موضوع	
شماره قفسه	۴۸۹۷
جسده	۷۴۸۲

کتابخانه مجلس شورای ملی
۷۴۸۲

بازرسی شد
۲۶ - ۲۷

بازدید شد
۱۳۸۲

شماره ثبت کتاب	۲۸۰۱۶
کتابخانه مجلس شورای ملی	کتاب شرح طهستان
مؤلف	
موضوع	
شماره قفسه	۴۸۹۷
جسده	۷۴۸۲

کتابخانه مجلس شورای ملی
۷۴۸۲

قد تم نقله الى بلاد الهند
المنيرة في سنة ١٢٠٠

اندره کنی

القدس من المصحف بخط
المطبع من الموزون

۱۰۰

بجانبك ومن الايام كنهذا كان كنهذا برئنا دونك ورسولنا انابت بحج
 الرجوع بايدي اجابت بدركه حق جل وعلا براد مضايح من واشتق
 وبذل لافادة مع الاستعلاء ابره بحج خدي تعالي برنظر كنهذا برنظر
 بحج مرة اوي والثاني خبير راجع الي قوله كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 بنظر خدي كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 من هدي وليس له رب خيري فقد غفرت له قال الكسافي اصل ملكك
 ما كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 ثم ذكرت من كثرة الاستعلاء فلما جمعوا ردوا اليه فقالوا املاكم وعملكم
 كذا في شرح الشافعي والحياء تغير وانك لا تجزي الانسان من خوف ما يهاب
 ولذم وسوءها من عن ترك خيب العبد لان من المعهود ان المستحي من الشئ
 لا يكاد يفعل به بل يتركه وروي انه يدفع الي العبد يوم القيمة بعد ما جبر العباد
 كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 فاذا سبغوا في قد غفرت كل قال بحج في معاذ في هذا الخبر بحج في معاذ في هذا الخبر
 فيستحي هو ويؤتى راجا بركم وحاجته برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 دعا وراي برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 بين امر من ودين وكرم مفعوله مقداه ولفظ هذا وكنهذا برنظر كنهذا برنظر
 بحج كرم ولفظ هذا وكنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 عاكفان كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 عباد كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 هو حق عالم اي عالم حقا واصفا نجلي بحج كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 بحج منسوب كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر

عبادتك ولكن وكنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 ما عبادتك حق عبادتك ولكن وكنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 اعتصام الورى بغفرتك بحج الوصفون عن صفتك بحج عبادتك بحج عبادتك
 بشد ما عبادتك حق معرفتك **قطعه** كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 انه ذكر سابقا في بيان اوصافه اقوال الائمة ولم يتوقف حقه بعد وقبل
 ان يارهنما استعمل بحج روشن بحج ما يقول فوالظاهر استعمالها ما على
 سبيل الانكار وقيل انه من التوايد واعلم ان بارجح على حبان
 متعده بحج العوده بالترك كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 فرق كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 بارجح بحج حقه في بعض التركيب مثل حقه بان بحج اللعاب كنهذا
 في البحر عاشقان مبتداء كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 اصلا كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 نف كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 الكتاب بحج بحج الجيم وسكون الياء بحج كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 لود هذا احكامه ما في وورنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 يقصر بحج ودين كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 بطريق انبساط كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 تحفه كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 واشتم كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر

بحج كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر

اصحاب راجون برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 عشق زبروانه بيا موزا امر من امواتي كان سوخته راجان شدي بحج بحج
 اورفت ومرد شه وبنوز اول زياره ابي حديان در طليش بحج بحج
 در طلب خدي تعالي بحج كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 دكر اي برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 الهاء ورنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 مجلس تمام كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 در اول وصف تو ندر بحج بحج كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
يا د شاه اسلام خلد الله تعالي ملكه كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 جمع في عوام افتاده است وصيت سخنش بكسر الصاد والهمزة الذكر الجليل
 الذي ينتشر في الناس ودر بسيط زمين بحج بحج كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 فصب الجيب جريش فصب الجيب نوع من القصب يقال له بالفارسية
 ناي شكر اصيف القصب الجيب تشبيهه بالناي شكر في الذرة وقيل ان
 من عادة العرب اذا لاقى مع من تحب في الطريق كان يمد يده اليه بقطعة
 ناي شكر مخونة فشرع عليه بنه الطومان المخطوي وكذا اسمي بقصب الجيب
 وكما شبه الشيخ مكتوبات كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 باسم الغنم وهذا الجمع اعني فصب الجيب صنف الي الحديث وهو
 اصنف الي خبير الغنم الناب الذي يرفع اليه رجوع اليه سعد بن دهم اسم كنهذا
 بحج كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر

بفتح الباء العربي برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 شوان كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 اسهل ايمان شاهنشاه ابن ملك الامراء وقد يحذف الالف الاولى بل الالفان
 معا معظم اتا بكر بحج كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 ابو بكر عطف بيان لما قبله وعلم اللسان بحج كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 الكحل ان ابا بكر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 بن مؤود والتشعر ظل الله تعالي في ارضه رب ارض عنه وارضه روي
 عن النبي عليه السلام انه قال السلطان في الارض يادي اليه كنهذا برنظر
 في تفسير الظل انه سوا النعمة وقيل الحفظ وقيل اليه وقيل الظل باق
 على معناه ووجه التشبيه ان ظل الشئ ما يناسب في الجولة ويحكي عنه والسلطان
 كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 الظل فيتنق به ويلجأ اليه عند احتدام الحر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 اليه عند اضطرار شر الشر وقوله ارض عنه وارضه كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 للاستدعاء والسؤال الاول بكسر الهمزة وفتح الفاء من رضى برضى رضى
 وسو حقا بل السخط والثاني بعكس كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 من العبد ترك الاعتراض ومن الله ارادة الثواب بعين عنيت نظر
 كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 بليغ فرموده واردة صادق فرموده لا جرم بحج كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 لا بد ولا محالة بفتح الهمزة كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر
 ان خواص وعوام بحج كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر كنهذا برنظر

وقوله

ظلال

113

[illegible]

17

الف

خصوصاً دبیاجه مرسومه بنام سعد ابن ابی بکر ابن سعد بن زکریا
 خذف لفظ ابن قبل ابی بکر و بعد و هذا الخذف شایع عندهم قابو بکر
 ابن سعد و یوسلطان زمان المصنوع رحمه الله قد جعل ابنه موسوما باسم
 ابنه اعنی سعد و نسب الحق رحمه الله الیه ابنه و لهذا یقال له شیخ سعدی
 و اما ابو بکر ابن ابی نصر فهو وزیر ذلک السلطان فاشیخ ذکر اولاً الخمد
 السلطان حیث قال ذکر جمیل سعدی الهم ذکر محمد ابنه مع محمد بنی
 حیث قال و تمام آنکه شوه الهم انتقل الی محمد الوزیر فقال و بکر عوس
 فکر من الی ذکر امیر سعید فی الدین ابی بکر بن ابی نصر رحمه الله و بکر
 عوس فکر من انی جمالی سر بنیاز و وید بائس و نو میدی از پشت
 پای خمالی بزرگوار و در زمره ای کرده صاحب جلالان محلی بالجیم نشو
 مکن آنکه محلی بالقاء المله و بکر اللام غیا کرده بعینه مترین شوه بزرور
 قبول امیر کبر عادل مؤید من عند الله مظفر ای منصور بنصر الله ظهیر
 سریر سلطنت مشیر تدبیر مملکت کما فی الفقراء ملاذای علماء الغزاة من بی
 الفضلاء محب الاقبا جمع تنفی کصفا واصفا افنی رال فارس عینی المملک
 ای بکر که المملکه او قلم اصل المملکه مملک الخواص فی الدولة والیدین غیاث
 الاسلام والمسلمین عدو الملوک والسلاطین ای زبدتهم و عهدتم ابو بکر بن
 ابی نصر و قد کان هذا وزیر ابی بکر ابن سعد و کان رجلاً صالحاً خیراً ذکره
 القاضی فی نظام التواریخ اطال عمره و اجل الاجلال العظیم ای عظم قدره
 و شرح صدره و ضاعف اجره که مدوح اکابر افاقت و مجموع مکارم
 اخلاق **فیه** که در سایه عنایت اوست کنش طاعت و دشمنی دشت
 بر هر یکی از سائر بندگان و حوائج خدمتی معینی است که در ادای آن تاوان

بسم الله الرحمن الرحیم
 الحمد لله رب العالمین
 و الصلوة علی سیدنا محمد
 و آله الطاهرین
 و السلام

الله

و تکاسل و ادا ندمه آینه بقی البقة در معرض و قد صحیح بعض الافاضل
 بفتح الیم و کسر الراء و المشهور عکس خطاب آیند و در محفل عتاب مکر
 طایفه درویشان که شکر نعمت بزرگان واجبست و ذکر بکره الذال جمیل
 و دعای خیر و ادای چنین خدمتی در غیبت اولیتر است که در حضور
 این بضع و ربانز حکمت و آن یعنی اداء خدمت و عا و رعیت از
 تکلف دور **قطعه** پشت دوتای فلک راست شد از خرمی
 تا چو تو ای مثل تو فرزندان ما و را بام راه حکمت محض است اگر
 لطف جهان آفرین خاص کند بزرگ مصطفی عام راه دولت جاوید
 یافت هر که نگو نام نیست کز عقبش ذکر خیر زنده کند نام راه
 فضل ترا کنند و رنگند اصل فضل یعنی مشاویست که حاجت مشاطه
 نیست و المشاطة بالفارسیه زنی پیرایه کردی و لارام را یعنی آن
 حسن بالذات لا یحتاج الی التزیین **هذه تفصیل خدمت و جواب**
اختیار عزالت تفصیل و تقاعدی که در مواظبت خدمت بارگاه
 خداوندی می رود بنا بر آنست که طایفه حکماء هند در فضایل بزرگ
 سخنی می گفتند آخر جز آن عیب نداشتند که در سخن گفتن بطی است
 یعنی در سخن بسیاری کند مستخرج را و شی منتظر یعنی انتظار کشی باید بود
 یعنی بودن تا وکی تقدیر سخن کند بزرگمهر بنشیند و گفت در جواب
 ایشان اندیشه کردن که چه گویم به یعنی بهتر است از پشیمانی چون
 که چراغی **مثنوی** سخن دان و پرورده بهر کس بی بندیش آنکه
 بگوید سخن مزنی تا مکن بگفتار بفتح الباء دم ای لایبکم نکو گوئی
 امر من گفتی اگر در بر گوئی چغم بیندیشد و آنکه بزرگوار نفس

وزجا بفتح اللام والفاء الاشباع بفتح ذال **مصرع** مرد يتكون
 الياء بفتح الجيم والياء في قد بفتح الياء كذا غلط اصله
 مردك انما ياء ما انما من ارمون وانما من ان بفتح تاء **بيت**
 كرجه شاربو وروين بفتح همزة بفتح جيم بفتح زاي بفتح ياء بفتح
 جيم روي بفتح راء المفعول هو المذكر من الخاسر والاسر
 وغيره من المعربات وهو الذي يقال له في القوي جفر وبالر كاي
 مشبه رجل بالصف في اللون وشدة الاحكام وفي بعض النسخ وعليه
 نسخ الأستاذ زويين بفتح زاي بفتح الجيم والياء بفتح الياء
 الفارسي في اصل الله مرادف تزي في المشهور اسم شخص معروف
 بالظرب والحرب يذكر في قصة حمزة وهو ابن كيكائوس والمقام
 يحتمل كلا المعنيين هذا وقيل هو زويين وزوب بالراء المهله والياء
 العربي في بفتح عر بفتح عر بفتح كاي بفتح الكاف الفارسي في
 ذكر كافي موسى لكن مؤنس في مصنف بفتح الميم بفتح جيم
 بفتح الياء باعنا وسعت بفتح ياء الوبعة اخلاق يزوكان كجشم
 از عوايب جمع عيب كعاب زير بفتح زاي بفتح شين وادنا بفتح
 كيم ان جمع كيم بفتح الصفر الحقير يكون شذو كيم بفتح سبيل اخصار
 از نادر وادنا جمع ان بفتح نون في الخبر وحكايات واشعار
 جمع شعر وسير جمع سيرة وهي الطريقة كذا في غنيار الصحاح ملوك دين
 كتاب درج بالفتح والسكون الطي كذا في غنيار الصحاح كرمي وبرجي
 بفتح بعض از عر كاي بفتح الياء من العر من الثمين بفتح حاء
 تصنيف كتاب كسان ابن بود وبالله التوفيق **نظم** عا دسا لها

بفتح
 زاي
 كاي

ابن

ابن نظم وترتيب زما هر ذوق خاك بفتح ذوق خاك بكسر الهمزة الاء
 حذفت اللوازم بفتح زاي كذا هر ذوق خاك افتاده با شد جاي
 عرض نقشبست كذا ما با زما بفتح زاي بفتح ياء بفتح ياء بفتح
 مكر حاصي بفتح زاي بفتح رحمت كذا زكرار وروين بفتح زاي بفتح
 المعني يكون بفتح الفتح غرضه امعان نظرا في ترقية تعالى امعان الذين
 اي تبا عذبه عذوه وترتيب كتاب وتمدني ابواب الهند بفتح الهاء
 والجا زمني مصلى زوران ويد فاعل يد بفتح الهمزة تاجر من بفتح
 ابن وكذا ما يستعمل من على انه من القدرات الزايدة هذا وقال في
 بحر الغرائب ان من بفتح علي معنيي احدهما من التعداد والاني بفتح
 اللام الحارة للتعليل ولعل المراد منها هو الاول وروضة رعا وروضة
 من الروضة ذات الشجرة وقيل كاي بفتح علي حاصط كذا في غنيار الصحاح
 وحد عليا را كاي بفتح العين المعني والياء الموحدة من تحت ان ملئقة
 كذا في غنيار الصحاح وفي بعض النسخ صح عليا نانب اعلي وفي بعضها
 غيا نانب اعلي وكما ما غلط كاي لا بفتح ياء چون كنت بكسر الهمزة والياء
 بفتح مثل الجنة كانت بفتح ياء بفتح ربهشت باب اتفاق افتاد بفتح
 نظر مصلى زوران يد كاي ابن روضة چون بفتح ياء بفتح ربهشت باب بفتح
 الذين سب محقق امدا تابلت بفتح ياء من انما ميدن بفتح ياء او شدن
باب اول در سيرت پادشاهان باب دوم
در اخلاق ورويشان باب سوم در فضيلت
باب چهارم در عوايد خاصه باب پنجم
در عشق وخواه با **نظم** در وصف پيري

بفتح
 زاي
 كاي

باب هفتم در تائيد ترتيبت باب هشتم
 ورا داب صحت **تاريخ** ورا ان مدت كذا ما را وقت خوش بود
 زمرت بفتح الهمزة النبوية ششصد و پنجاه و شش بود مراد
 بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 در سيرت پادشاهان و در عبارت عن الطريقة جديدة كانت اود
كاي پادشاهان را بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 حالت نو بدي بر باني كذا داشت بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 واد كرفتي وسقط بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 الردي كفتي كذا كذا بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 مفعول كوي بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 طالع لسان في القانون الياس نو ميد شدن و بوم باب علم وقية لفة
 اوي اعني بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 كثرة التبت الشتم كنو مغلوب و بومضاف اليه مغلوب اضافة
 الموصوف اليه الصفة والتثنية كاي بفتح الهمزة بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 علي الكلب يقال صال عليه بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 ويقال رت قول استدر من بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 كوي بفتح الكاف الفارسي اسم مصدر و كوي بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 ابر منه ووصفا تركيبا على ما ذكر في بحر الغرائب دست بفتح ياء بفتح ياء
 شغف بفتح فاعل كير بفتح الضمة و مفعول و بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 كفت اي خداوند ميگويد بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء

اشارت
 في

اي المحسني علي الغضب والذين يعون عن امضا مع القدرة على
 امضا و انفاذ من نظمت القرية او امضاها وشدت فاما كذا قال
 بعض الحكماء في غنيار الصحاح كاي بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 قوله وسارعا الى محقرة من بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 للفقهي الذين ينفقون في الشراء والهدايا والكاهن الغني والغنيان
 والله يحب المحسنين قوله اعدت اي بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 في حالتي الرضا والسدة وقوله والكاهن الغني عطف على المحسنين روي
 عن النبي عليه السلام ان قال من كظم غيظا ولم يؤد به الى انفاذ ملاء الله
 فلهنا سنا وابانا وقال ان سلا في اتم قليل الامم عظم كاي بفتح ياء بفتح ياء
 كاي كاي في الامم التي مضت ملكا بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 جنة خون او در كذا بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 تنبع موارد استعماله قال الاستاذ ان سر كذا بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 قيل البصائر الزايدة ولا يعبدان يقال التقدير ان جنة بفتح ياء بفتح ياء
 ويكر كذا او بود كفت كاي بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 جز براسي بفتح كفتي ان مراد ملك را دشنام و او بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 ناسر الكفت ملك را بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 ان دروغ پسنديدن را مردان را راست كذا بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 معصيتي بود و اي را بنا بر حجت بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 وكذا كفت انكر دروغ معصيتي را بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء
 راست فتنه الكفر هذا ووصف تركيب ايضا من الغنيان و منه ما قال
 اللطيفي بفتح كاي بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء بفتح ياء

بفتح
 زاي
 كاي

فرید مرکه شد آن مغول کند مقدم قدم الحصر را و کوید حصار باشد
یعنی جو روزی باشد که برنگویید **حکایت** بر طاق بی بحر الغرایب
الذی بقال له بالارتکب مضطربا و هذا في الصحاح الفارسیه الاسطوانه
وایوان بکر المهرمز موضع عینی جلوس السلطانی و الغزوه العالیه
کذا فی الصحاح الفارسیه و فی بحر الغرایب یو الذی ینبی فی اقصیه البیت
و یقال له سبابان و یخفف فی الصحاح الایوان بکر المهرمز الضقه العظیبه
و منذ ایوان کسری وجهه او اوین مثل و یوان و دو اوین لانا اصله
او و ان غابرت مراد الو اوین یا فریدون اسم ملکر مشهور مر الملوک
نوشته بود **مشهور** جهان ای برادرا بدین حق التون مضایع منقشر
مایدن بکره ولی اندر جهان افرین وصف ترکیبی یعنی خالق عالم بندیس
مکن نگیه برنگی دنیا و نیست عطف علی قوله نگیه یعنی انکار و الاستبداد
ظلم که که بسیار کس چون تو بدو رو و کشت جو اصلک ای قصد رفتی
کند جان پاک چه برخت مردن چه بروی خاک **حکایت** یکی از ملوک
خراسان محو بسکنتی یعنی محو بسکنتی و حذف الایان کبر عظیم
خاصه فی قوله بنام سعدی ای بکر سعدی و نکست و سخی ایضا **نظم**
والکاف عرقی و الثانی فارسیه و التاء بینهما مفتوحه فی المشهور و قد
بروی بعضهما بالانحواب و ید بعد از وفات او بعد سال که یعنی
البحران و دیگر جمله وجود او ریخته بود و خاک شده ملکر چشمه های
او که بحران و چشمه های که ریخته و نظری کرد و سایر حکای یعنی
جمیع حکایات او بل ان عاجز ماندند ملکر و رویش که خدمت بجای
آورد و کشت و در غیرش مشهور نگاشت که حکمتش بضم اعلم اسم

الأول

و اما الملك كبرياء و كذا الملك بالفتح و منه قرأ علينا فهو مصدر
يجمع خداوند شدن علي ما هو المتعارف المشهور با و كذا است
قطر بس ناموز بسكون اليم اي رب شخص شير و ميسر با آياء
العرش يجمع بجمع فقط كما يجمع في قوله كذا جمل اجريك و حق و ندس
و بجمع بسا مخفاه و هم ساكنا و كذا و قد عرفت حقيقة كذا في نفي الغراب
بر ذير لم يجمع بجمع و ذير و زمي و ذني كذا و اندر مستش بر وي
زمي بر و اصل لفظ بر لغا و انت با آياء الصلاة اخبر عنه مدخوله كما
اشرنا اليه في صدر الكتاب و المعنى بر وي زمي و قال بعض الحكماء
بر لغا مخم و قيل بجمع قطعا كما في قوله بر نيا بر نشان غايد بسكون
النون الثاني و ان جسم لاشه بجمع لاش و هو الجففة التي يقال لها لاشه
لش و نيا منه كذا في نفي الغراب و اكر سبه و ندز خاك خاك جها
خو و د ماضى بنو خوخا فاعله ضمير خاك و مقعوله الشين الزاجع اليه
قوله جسم لاشه كذا و الجفوان غايد و ندز است بوصل الهرة تام فرج
بجمع تمامها كذا قال في نفي الغراب فتعني على معنيي بجمع المبارك
و لا يجيء التثنية و قد يقال المرافع يمكن يقال له فرج شاء و لا يخفى بقاء
توضيحين و ان لا يخفى و الفاصلة فيه انو و مر فاة و هو السمع و بعض
الافاضل كوجهي بجمع بسا و كذا شكك نو و مر و ان غايد و بعض
النسخ المعنى نو و مير و ان و في بعض الاخر نو و مير و ان خير كذا اي
فلان و غنعت شما على ان يستر بالياء الفارسية بجمع خير كن قبل
از ان كذا بلكل برايد فلان غايد **حكايت** ملك زاده را شنيدم كه
گفته بود و حقير و ديگر برادران بلند و خوب روى بازي را مى

نمودن و صعب روی یعنی شدیداً مخصوصه و وصف ترکیبی میجویم
صفت لاشنی و الخ یعنی که صعب روی یعنی شدیداً مخصوصه است
نمود یعنی مرتبه و ظاهر شد و یعنی هذا الخ استعمل لفظه فی قوله
خواجه ما فظک عشق اسان خود اول و لی افتاد مشکلاً چون در
شکر روی بهم آوردند اول کجی که اسب در میدان بکشد ایستد
او بود **قطعه** آن غم من باشم که روز جنگل بسنی پشت من آن خنک اندر
میان اصله که اندر خاک و خون بنی سر می یعنی را نی که نالک جنگل آرد
افزون خوش بازی میکند روز میدان طرف لغوه جنگل آرد و لغوه
بازی میکند علی التامع و اکل بکشد و چون لشکر بازی میکند
مذاذت علی فیل من آن شخصاً اذ مرب اولاً مغرضاً عن الحرب
یعنی بسیار از نام ذکر العکس این کلمات را بگفت و بر سپاه دشمن
زد و تنی چند از مردان کار بسیار داشت چون پیش پدرا آمد زمین
خدمت بنویسد و گفت **قطعه** ای که شخصی منت حقیقت یعنی ای
پدرا من که اخذ الفنادی بقرینه المقام و مد الحذف کثیره کلام جد
و اشار به الی سابق فی اول الحکایه من ان و این نظر الی بنظر الحقایق و
تفصیل بذكر هذا الولد الصغیر باقر است تا در تنی اعضا من نه بدار
الفاظه تنی حاضر من بنداشتن کسر الیاء الفارسی یعنی الظن اسب الخ
میان یعنی و در میان میدان بکار آید و در میدان نه کار و بدواری ای
البقره تصحیف الفری آورده اند که سپاه دشمن بسیار بود و اینان
اندک طایفه اشک یعنی قصد که بزرگند نه بزرگوار و حقیر بود و بزرگ
گفتای مردان بگو شد تا جامه زنان بپوشند سواران را بگفتی او

پدرش بگذاشت بمحقق الباء و اختلاف در وجه نظر کرد و بفرست
براست و ریافت ای فهم و فطن و گفت ای پدر کونا و قد
لغی قصه خاقل به کنه نادان بلند نه هر چه بقامت من ریفت بلست که
انشاء تکلیف و القیل جحیم التظیف الطاهر و الجحیم الخیر و
فی الاصل جحیم الخبث **فصل** اقل جبال الارض ای اصغر
جبال فی الارض طور و جبال السیامیه الجبل و امر او به طور سینی
و هو جبل بدین منبع حوییه کلام الله تعالی فی و انه ای و الحال ان الطور
لا عظم عند الله قدره غیر و منظر الای شرف و رفیع حیث اقمیم فی
کتابه الکرم و اضعیف بکلام الکیم **فصل** ان سندی که لغو دانگفت
روزی با بابه ای حق قرینه اسب نازی بیع عربی در کوه ضعیف بود
میچنان ای مع کوه ضعیف از طویله ضربید میخندید و او را کاندولت
ببندیدند و برادران او برنجیدند **بکر** تا بعد از سخن گفته باشد
عبید حسن شریفه بصفتین بجهن مستور بافتند در پیشه بالباء
العدی الکسور کسبه مجهوله بجهن و در جحیم ان قد بهر حال بجهن
میت حیوانات و بیت علی ایضا فی کما فی الاصل جحیم و قد
بروی بینه بالباء الفارسی و البین المیطه بجهن الا بلق و فیها
بعده فیه نهالست و منظرها بیساطر خطی مرطبه حیوان مفسرین
بقال که بالوکی قبیلان کان بجهن الکاف الفارسی مبر بجهن الا فطن که
خالست خاید بیکر خفته باشد و ان بنیه شنیدم که در آن مدت
ملک را دهنی صعب روی خود را من مرفوعون بجهن غاییدن اما
بهنست که او را میزدند اقبل و یکن ان یقال ان غیاض مجهول من

يكون الدالة

بمقتضای شکر حق و افتاد و خاستن که گفتند که چه آفت که موجب
چندین محافقت گفت شنیدم که شتر را بشنید می انعل الذي یعمل بال
انجوة بسبب الخوف والحياء مثل اهل السلاطین کذا فی بحر الفرائد
می کردند گفتند ای سبید و هویر که خفیف العقل شتر را با تو چه مناف
است و تر با او چه مناف است گفت خاموش ای اشک که اگر حسودان
بغرض گویند که این شتر است و گرفتار ایم کراغم خلیص من باشد با ه
تفتیش خالی می کند و تا ذریاق از عراق آورده شود ما را کزین میخ
الکافاناری می مرده باشد و ترا میخانی فضل است و دایان تو
وامانت اما حسودان در کین اند و مدعیان گوشه نشین اگر آنچه
حسن سیرت است بخلاف آن نظر نکنند و در معرض خطاب بادشاهی
افتی و در محل عتاب و زان حالت کراحمای محال باشد پس
مصلحت آن بیم که مگر بقیع المیم قناعت را چراست و حفظ کنی و نه
ریاست کوی بیخه از خود آن نغول ترک التیاسه که عاقلان گفته اند
بیت بدریاد و منافع بیخه دوز و زبانه شایسته بی شاریست و کز خواب
سلامت و رکنارست رفیق این سخن شنید و روی در هم کشید و
سخنهای ریختن بکسر الجیم اسم من ریچیدن که قولم داشت من دانستن
فان معناه العلم بمعنی الکیفای الحاصل فی النفس العلم بالمعنی المصدري
فانه معنی دانستن و دانستن معنی دانستن و کذا از روشن و آینه نشین و غیر
ذکر خالین فی امثاله من نفس الکلیه لاضحی الغایب امیرین آسمانی
گفتی آغاز کرد که این چه عقل و کفایتست و فهم و درایت و قول شما
درست آمد که دوستان و زندان بکار آید که بر شرف مردم نشان

دوست نمایند **نظم** دوست شمار منی من غم من بجه العبد
آنکه در محبت زندگانی یاری و برادر خواند که دوست آن باشد
که کبر و دوست دوست و در بر ایشان حال و دانه ندی و دیدم که متغیر
می شود و بصیحت بغرض می شنید بکسر التین و فتح التون و انوار
بشرد بکار صاحب دیوان رفتم بسیار جوی معرفتی که میان ما بود صورت
حالش بلفظ تا بکار میختم سخن نصیب کرد و چند روز برین برآمد
لطف جیمش بدیدند و حسن تدبیرش پس بدیدند که پیش از آن
در گذشت و بعد از آن بر آن مقدار شد و می سعادش و زنی
شد تا با او چ ارادت بیخه با عیالی و درجات ارادت فان الایح
هو النقطه البعیده من المکرز العالیة منة المحضیف برسد مقرب
حضرت سلطان شد و مشا رلیه بالبنان و معتمد علی عدا الاعیان
گفت بیخه الکاف الفارسی بر سلامت حالش شادمانی کردم و
گفتم **بیت** ز کار بسته میبندیش و دل شکسته مدار بیخه دل
را شکست مدار که آب چشمه حیوان بیخه آب حیوان و رون تا بکست
فی بعضی الشیخ تارکیکت بالباء المصدري بعد الکاف **شعر**
ألا لآخرین آخا البلیة فللرحمن الطاف حقیه الأحراف ففتح
به الکلام للتنبیه و بین حرف التنبیه و الآخرین فی مخاطب خود کرد
بالتون الثقیلة من الحزن ضد السرو من باب علم و آخا البلیة
ای صاحب البلاء نصیب علی انه منادی مخاطف حذف حرف
نذایه و بی بعضی الشیخ لایحزنان بالباء الحماة و آخا البلیة
بالرفع علی انه فاعله و الفاء فی فلاح من التعلیل و اللطف الترفی

بالماء والکلی

و البتة والاحسان انما ای که تعالی صوفی من الدن لایبلیها الا فاهم
بیت متشبه ترش از کوشش ایام اسم می کردیدن مثل ریختن
من ریچیدن که صبه ریختن و لیکن بر شرفی و آری بیخه مرخ طو
وارد و آن مدت مرابا جمع باران اتفاق سیر مکه در افتاد و چون
از زیارت مکه باز آمدیم و چون منم استقبال کرد ظاهر حالش را
دیدم بریشان و برین درویشان گفتم خالی سکون الامام چیست
گفت همان که تویی لقی طایفه واحده مرا حسد نمید و میخاتم
منسوب کردند و مکر در گشت حقیقه آن استقصا لغز میخاتم
سکنتی فی الحسنة ای نغمه و بلیغ غایتها و باران قدیم و دوستان
رجیم ای شفق از کله حق خاموش شدند و صحبت و برین بیخه
قدیم فراموش کردند **نظم** نه بینی که پیش خداوند جا و ستایش
کنان ای حال کونم ماه حین دست بریز ای علی الصدر تمند
و کز روزگارش و در آرد زبای همه عالمش بای بر سر بلند
اجله با نواع عقوبت گرفتار بودم تا درین هفته که مرده
سلاحتی هجاء برسد از بند کراغم بکسر الکاف الفارسی خلاص
کردند و مکر موروم یعنی املا که مرابطی ارث منتقل
شد است خاص بیخه مخصوصی کردند برای پادشاه گفتم آن
نوبت ایشان من قبول نکردی که عمل پادشاه چون سفر را
سوم مدتی بیخه فایع و خطر نال با نغمه بر کبری یا در طلسم ببری
بیت باز برهم دو دست بی بعضی الشیخ نایا در کند حواجر در کار
چین خلص من سفر البحر با موج و زبای ای بی نوم من الا یام افکنده

بیخه النون مرده ای حال کونمیتا بر کنار صبی لم یخلص من حطی
دیدم اینی پیش بالباء العزقی بیخه الزبایه ریش با کسر الجهمول
الجاهد درویش را خراشیدن و عکس بغضتین الخیر با شیدن بالباء
الفارسی بیخه برکنان کذا فی بحر الفرائد برین خوبیت اختصار کردم
و گفتم **بیت** نداشتی استقامت کار که بینی بند بر بای جوهر
کوشش نایا بدیدم مردم و کز در بیخه مرخ آخو کز نذاری طاف
نیش مکن انگشت در سوراخ کردم با کاف العربی و الزاء الفارسی
العقرب و قبل فیه لغتان احدهما کزوم با کاف الفارسی و الزاء
العربی و الاخری کزوم با کاف العربی و الزاء الفارسی کزونا
حکایت نبی چند و صحبت ما بود و ظاهر حال ایشان بصلاح
اراسته و باطن ایشان بعلای پر است بیخه مزین کار است و لم وجه
فی بعضی الشیخ و باطن ایشان بعلای پر است بکس از بزرگان و رجایان
طایفه حسن ظن بلیغ داشت و از برای بیخه و طایفه معین کرده
بود فی المصادرا لایا بر سر کزونی عطا مکرر ایشان حرکتی تا
مناسب حال درویشان کرد و ظن آن شخص فاسد شد و باز آن
ایشان کاسد خواست بطریق کفاف باران را مستخلص بیخه الامام کنم
آنگاه بیخه قصد خدمتش کردم و در بام بیخه زبای مرا کز کز جفا
که معدورش و اشتم بحال گفته اند **بیت** و دیگر اقرام میر
وزیر و سلطان بی بعضی الشیخ وزیر سلطان را با لاضافه فی کسبت
مکرر بر اسم ای لا یم کھول سکندر و زمان جویا فخر عرب این کرمان
بکیران دانستن قوله این اشاره الی دربان و آن اشاره الی سکه توفیق

قوله

حکلی بهم برآمد و کشتن این جز فرموده قاصد یعنی بکس را بکشد و در است
 به و در وقت رسالت را نخواستند نوشته بود حسن ظن بزرگان پیش
 بالباء العربی از فضیلت بنده است یعنی زاید عن فضیلتی و شریف
 قبولی که فرموده اند بنده را امکان اجابت آن نیست **حکایت** آنکه بر سر در
 نعمت این خاندانم و با نذر مایه تفریط را با وی نعمت خود بی وفا می توان
 کرد که گفته اند **بیت** آنرا که بجای است یعنی بنو و جای می مردم کردی
 عیش مکن از این اگر کند یوی سخی ملک را حق شنای او بکس بالباء
 المصدری پسند یعنی پسندیده که از این بخواه و قدیمی پسندیده
 آنرا پس پسندیدن و کذا اکنون وصفا ترکیباً مثل چه پسندید لب و این
 مینا آمد خلعت و نعمت بخشید و عذر خواست که خطا کرده و توبه می کند
 بیاز و دم گفت ای خداوند تقدیر خدای تعالی چنین بود که مرین بنده را
 حکم و این بر سر پس بدست تو اولیة سوابق نعمت یعنی سابق با نعمت
 بر این بنده داری و ایادی جمع اید و جمع بدین نعمت منت یعنی منت
 نعم داری و گفته اند **مثنوی** که کز لذت رسد ز خلق سرچ که نه راحت
 رسد ز خلق نه درج از خدا و آن خلافه سخن و دوست که دل مرد و
 در تصرف او نیست که چه تر از کمان می گردد از کمان ناز بیند آید و
حکایت یکی از ملوک عرب متعلقان دیوان را فرمود که مرسوم ملان
 بنده یعنی وظیفه و بی چند آنکه است مضاعف کنند که ملازم در کااست
 و متر صد یعنی مترق در آن و سایر یعنی با بی خدمتکاران به و و لعب
 مشغولند که مخدای الصالح یقال کما بالشیء لعب به و قد کنی اللغو عن
 الجحاح و فسر صاحب الروضة بالطبل و بی بعض به و طرب مشغولند و

و الطرب یعنی تنبیه خفته نصیب الانسان من شدة حره از فرج کذا
 یعنی تنبیه و الطرب و در یاد آید خدمت متناوب فی القانون التناوب و التناوب
 شش صاحبی بشنید و گفت خلوت و رجالت بنده در کا به حق یعنی
 مثال در او **حکایت** دو باعداد اگر آید کسی خدمت شاه سوم یعنی در
 باعداد سوم بر آید البتة و روی کند بطلیف بکون القاء نگاه معقول
 کند یعنی نظر کند بطلیف امید است بر سرندگان مخلص را که نا امید نگردد
 بالکاف الفارسی ز استان **الکاف** مهمتر بالباء المصدری بالسیادة
 در قبول و فاستند که فانه و بل جرات مکرر بسیار و راستان دارد
 کذا فی الزاج سر خدمت بر استان دارو **حکایت** ظالمی را حکایت
 گفتند که میزیم یعنی خطام درویشان خودی تحق و توانگران را و او بی
 بطرح فی المصادر الطرح برافکنند صاحب دی بر و بگذشت نعمت
بیت ماری تو کسنتهام انکار می که مکرر را بیستی بزی یا بوم که
 مریکاست یعنی بکسی یعنی الکاف العربی من کردن **حکایت** زورت ای تو کل
 اربیش یعنی اگر زیاد می رود با ما یا خداوند عیدان یعنی عالم الغیب
 نرود زور مندی بالباء المصدری ممکن بر اصل زمین تا دای بر
 آسمان نرود ظالم ازین سخن بر بخند و روی از و در می کشد و برو
 التفاتی نگردد **قوله** تعالی اخذت العزة بالاثم ای حملته الله و حتمه
 الجاهلیة علی الائم و الذنب اول الایة و من الناس من یجکف قولاً
 الحیوة الدنیا و یشهد الله علی ما فی قلبه و هو الذل الخضم ای شدید
 العداء و اذا اتی فی سعی فی الارض لیفسد فیها و ملکل الحث و النسل
 والله لا یحب الخضا و الله یقبل له اتق الله اخذته العزة بالاثم کایه

یعنی نشان مستقیمان

کشی گران و استی و هرگز بی نوبی کشتی که کشتی مکرر شش خاطرش
 با جمال علی از کس که در آن میل داشت برصد و بی و نه بندش در
 امور احدی من آمونا نیدن یعنی تعلیم و اما آموزن بنو یعنی
 التعلیم مثل آموزختی مکرر بنده و تعلیم آن دفع انداختن و با وین
 کردی بی جمله پسر و صنعت و قوت پس آمده و بی و با و
 امکان مقاومت بنوی با بخدی که پیش سلطان گفت استاد
 را فضیلتی که بر منست از وی بزرگی و حق تربیت است و اما
 بقوت از و کمتر نسیم و صنعت کشتی با و بی برابریم یعنی شایسته
 ملکان را این ترک ادب از وی پسندیدن نباید فرمود تا مصارعت
 کنند مقامی متع ای واسع معین کرده اند ارکان دولت و اعیان
 حضرت حاضر شدند پس چون پیش مست و درآمد بعد حق که اگر
 که آستین بود به از جای بر کنده است از داشت که جوان از و
 بقوت بر تراست بدان بنده بیک که از و نهان داشته بود با و
 در او بخت جوان دفع آن ندانست استاد بدو دست از زمین
 برداشت و بر بالای سر برد و بر زمین زد و غریب از خلق براف
 ملکان فرمود تا استاد را خلعت و نعمت دادند و پسر را رجوع
 ملامت کرد که با بیرون از خویش دعوی مقاومت کردی پس
 بکرونی گفت ای خداوند بزرور بر من دست خفربافت بلکن
 و علم کشتی دقیقه ما بر بود که از این دریغ بر داشت امروز
 بدان دقیقه بر من دست یافت استاد گفت از بهر چنین روز
 که می داشتیم که حکا گفته اند و دست جدیدی قوت مکرر که اگر

قبل نزلت هذه الآية فی حق اخص بن شریف که رجلاً اطلق اذا
 لقی رسول الله علیه و سلم اذ عی الله و انه سلی و قال علیه الله
 تعالی ای صادق و قبل نزلت فی المناقب کلمه مکرر از بعض اهل تائیدی
 که انش از مطهر را بنابر مبرش افاد و سایر املاکش یعنی جمیع
 املاک ظالم بوجت و از پس سباط نرم خاک تر کس الکاف العربی
 الرما و کرمش بالکاف الفارسی نشانند ما ضمه و من نشانند یعنی
 استعجب فی الرما و الحار اتفاقاً همان صاحب دی بر و بگذشت شنیدش
 که با یاران هم گفت که ندانم ای انش از کجا در سر ای من افاد و گفت
 آن صاحب دی از فرمود دل درویشان **حکایت** حذر کن ز در و در و نهان
 برین با کسرت الجواهر کما تر به حذر کن از ریش در و نهان و بخت
 آن بکون من قبیل اضافه الموصوف الی الصفة علی المبالغة کما جعل
 البواحن نفس الجواهر کما فی قولهم رجل عدل لکن قوله که درین رو
 بوند التوجیه لا اول عاقبت سر کنده ای بوجاه الی البر و لا یجلی ان بک
 اغا و بملک الخودی که بکرمی ای لا جعل منقبضاً تا قوی ولی که
 آید جانی بهم بر کند یعنی بکرمی مظلوم جمله جهلنا قلع می انداخت
 بر نایب کجاست و نوشته بود **حکایت** چه یعنی چندان سالهای
 فراوان یعنی اللام و عجمی و زان که خلق عالم بر سر بر زمین
 بخواند و دست بالتر کشتی که کس چنان که دست بدست آمدست
 ملکی بغم امر عاید استهای و کرمی بزمین خواهد رفت **حکایت**
 یکی در صنعت کشتی بزم الکاف العربی العریة المصارعة بزم آمده
 یعنی غایت کامل شده بود بصد و صنعت بند قاهر از بندای

فاما صاحبها وکلیه اعضا و اجزا
نقد برینست و هر دو را در این
نقد

و حقش که تواند خواست کرد و شایسته که گفت آنکه از پروردگار
جفا دهد **بیت** با و با خود بیخ و در عالم حکم رسیده نماند نکرد
که بنا بر حق علم ترا از من که مرا عاقبت نشاند نکرد و با یکسایه
علیه الهی قول الشارح علیه السلام که هر یک روز فلان است ساعده ربانی
اعلم انما فی کل صبح فلان قال فافیه حیاتی و قول بعض الایه لقد نبت
جروا طول عمری فلان حارکها عضو رجلی فی مختار الصحاح و فی
بالتحریر و ما یورثه و کتبت بالین الملهمة من التلاوة بعد الاستعاذة فی
بعض النسخ اشتد بالین المعجم من الشدة و التجرؤ المدح و الجرو و کسر
الجیم و ضمها و فتحها و الدال کلک التبریع کذا فی مختار الصحاح **حکایت**
در رویش خود بگوشت خود آتشش بود بادشاه بود بدو بدست
در رویش از آنکه که فلان ملک بفتح المیم قنا عنت سر بر نیار و
والتقی نکرد بادشاه از آنکه که سقوط فی مختار الصحاح التمر بالطنش
مسلطت است بهم برآمد و گفت این طایفه خرقه پیران بر مثال
جیوانند و بر کفایتی در رویش بادشاه بر روی زمین بر تو کز کرد
چو اخلاصت نکردی و شرط ادب بجای نیاوردی گفت بگو ملک را
توقع خدمت از کسی و او بفتح توقعه و اگر آن کس توقع نعمت از تو دارد
و دیگر بدان که ملک از بهر این رعیت است ای الملک لاجل رعایه الرایا
نه رعیت را بر طاعت ملک **بیت** بادشاه با سنان در رویش است کرم
نفت بخور در رویش بغر و دولت است بفتح بغر و دولت بادشاه است
کوسند از برای جویان بالغار رستنی نیست بلکه جویان بر آن خدمت
اوست **بیت** ای امرو که مران و صف ترکیبی بفتح را و اندک کام ای الملک

کامی سینه و یکدیگر را بر این اساس و برین بنیاد است **بیت** ای الملک
تحصیل مراد درین شده یعنی روزی چند تصدیق روز و ایام و الحاق
یعنی روزهای اندکی ساکت باش یعنی صبر کن که تا بخورد خاک مغز من
خیال اندیش و صف ترکیبی فرق شاهی و پندگی و پندگی و پندگی
فکاهی و توشه آمد پیش کسی که کسی خاک مرده باز کند بفتح الکاف و الفی
من کند و معناه ظ و قبل بفتحها من کردن یعنی بکشت و برین پایه
نقش آمد نو اندازد و رویش ملک را گفتار در رویش استوار آمد
یعنی حکم آمد گفتار من چیزی بخواد گفت آن من خواهم که در کرم
منه ندیش گفت مرا پندگی بدو امر مراد و آن گفت **بیت**
در باب ای افهم امر من یا فتی کون که نعمت هست بدست
یعنی در دست کبکی دولت و ملک می رود و دست بدست
حکایت یکی از وزراء پیش و التون مری آمد و التون رجل
معروف بالولایة و خوارق العادات قبل انما یقبله لانه رکب علی عینه
مع الجماعه فتعقدوا حنکهم و بنار له فلم یجد قال رایهم ای ان هذا
الرجل الغریب قد سرق فعود علیه فانکر و حلف ولم یؤمنوا بل اخرجوا
علی انیس الاضه فلما اضطر توجه ساعة فابی حوت من البحر و بنار فلما
راوا ذلک تفرغوا و اعتذروا عن فعلتهم فقام و ذهب الی البحر و لم یبق
یا ذن الله تعالی و موت خواست که در شب خدمت سلطان مشغول
و بخیرش امیدوارم و از عفویش برسان صفت من برسدن و دو
التون بگریست ای بکی و گفت اگر مرا بخدای تعالی چنین برسدی
که تو سلطان را از جلا صدیقان بودی **بیت** که بنودی امیدوار است

سستی

یعنی بل لو عذبت العباد بصدق النیة و طولین الطوبیخه استغافه للعبادة
و لیاقة الذانیة للتعظیم و الاجلالی بای درویش بر فکر بودی که وزیر
از خدا برسدی جو ملک بر فکر ملک بودی بکرام ملک فی الاذل و
فخما فی الثانی و لو لارعاة العاقبة لکان کثر فی الثانی ایضا و جوفه اکثر
النسخ الصحیحة و علیه سحر الاستاذ بدل هذا المعراج و وقع مکرر المحجیان
که ملک ملک بوی بکرام الام فی الاول و فخر فی الثانی **حکایت** بادشاهی
بکتی بی کنه و فرمان داد گفت ای ملک بوجوهی که ترا برینست از آن
خود جوی ای لا تطعنا و ای نسک گفت چگونه نیست ای عقوبت برینست
نفس ای فی تنقیس و احد برآمد و بزم آن ای ذنبه بر تو جاوید بماند
بفتح التون مضارع منه مامد **قطعه** دورانی نفا جویا و حو ابلدشت
تلخی و خویش و درشت و زیبا بگذشت **بیت** انداشت ما چن بر باداشتی و
فاعد قول استمر که سم و جور بر ما کرد بر کردن او بماند و بر باداشتی
ملک را نصیحت او سودمند آمد و از سر حوین او بر خاست و عدد
خواست **حکایت** و زرا و نو شران در کف از مصالح ملک
اندیش می کردند و هر یکی بر وفق دانش خود رای می زدند ملک
بیشتر چنان اندیش می کرد بر وجه را ملک اختیار افتاد و وزیران
در سر گفتندش رای ملک را چه مزیت دیدی بر فکر جدید حکم گفت
بوجوهی که انجام کار بفتح او کار معلوم نیست و رای ملک آن در
مشیت الله تعالی است که جواب آید یا خطا پس موافقت رای
ملک اولیست تا اگر خلاف جواب آید بعلت متابعت او از
معاذت این باشم **بیت** خلاف رای سلطان رای جنتی بخون خوب باشد

و کرمه بفتح نفس سلطان روزی که بدینست ای بیایم من بایستی
گفتی یعنی بیتی کن ان تقول مساعدته انیک بکاف التصفی ما و
بدین و هو الشرا **حکایت** شایه بیتی بیتی مختصر طریف که شایه
کند کشاد و حزن و غم و کسوان بر تافت که می خواند و با قافله حجاز
بشهر و رآمد که از حج می آید و شصت پیش ملک برود که من گفت ام
یکی از نمای ملک در آن سال از سفر آمده بود گفت من او را و حید
قرآن در بر خور دیدم حاجی جلوه با شد و دیگری گفت بدو درین
نصرا فی بود در ملاطحة اسم بلده علوی جلوه بود و شعرش
در دیوان اخوکی یافتند ملک فرمود تا بر بندش و منی کشد که چندین
در و جوا کف گفت ای خدا و بدو روی زمین سختی دیگر بگویم
اگر راست نباشد بهر عقوبت که خدای سزاوارم گفت آن
چیزت گفت **قطعه** غریبی گرفت ما ست پیش آورد یعنی
یک شخص غریب اگر پیشت ما ست آورد آن ما ست نیست
بلکه و بیانه است و بکن **بیت** بالفارسی علی وزن النظم
الملقنة العظيمة الی قال لها بالترکی کبی و دوح بفتح الدال الملهمة
و الفی الجی المذی که از بنو لغوی شنیدی مرغی ای لانا و
می همان دین بسیار گوید و روح ملک بخندید و گفت ازین را سر
سخن قادر بر تو گفته بفرمود تا آنچه مامول او ست مهیا دارند
حکایت آورده اند که یکی از وزرای متفق بر بدستش داشت
آوردی و صلاح مملکتان حتی اتفاقا خطاب ملک گرفتار آمد
مملکتان در خلاص او سی کردند و مملکتان در عاقبتش مملکت

کردند و بزرگان دیگر سرت یکر او بیاد شاه گفتند تا مگر از
سرخ طای او در گذشت صاحب بی بدین حال اطلاع یافت
و موافق حال نظم کرد **قطعه** تا دی و دستان بدست آر
بوسه بذر و خسته به بختی دیکر با کسر الجمله و الکاف العرق
لفظ فارسی بجای القدر با کسر یکنه و اصله تختی را گفته اند
للفظ هر چه رخت مر است یعنی سرای است سوخته به باد اندیش
مگر کوی کن دمن سکل بلفه و خسته به **حکایت** یکی از پسران داریون
الرشید رحمه الله پیش پدر آمدن چنین که فلان سرور زاده مراد شنام
و او ای شمشیر با دوزخ دوزن ارکان دولت را گفت جزای این چه باشد
یکی اشارت بکشتی کرد و دیگری بزبان فریاد و دیگری صاعقه و
تقی یعنی از شهر بدر آوردن دوزن گفت ای پسر کرم آنست که عفو کنی و
اگر نتوانی تو نیز دوشنام با دوشش بده و چند اهل انتقام از خود
گذرد ارگاه طالع طرفه باشد **قطعه** نه خردستان بنزدیک خود
که با بیبل جان بگر یعنی چهل جوید بلج و آن گشت از روی حقیق
که چون خشم آید برش باطل مگر به **نظم** یکی را زشت خوئی داد و شنام
تخل کرد و گفت ای خوب فرجام یعنی نیک عاقبت بتر با خفیف لادن
و اصله شند لادن اصله بدتر از دغ الدال فی التا بهد قلبه تا نام که
خواهی گفت یعنی نقصان بقول ای یعنی اگر انت الذي تفعل کذا
و کذا من الشر و القیاح فالیک فیها الخطاب که دالم عیب مژ چون
من ندانی **حکایت** با طایفه از بزرگان در کشتی بودم زورقی یعنی
فکل واحد صغیر و زنی را غرق شد و در برادر و برادر و در افتادند

۲۵

یکی از بزرگان گفت ملاح بالغ و الشدید یعنی صاحب غنیمت را که بگر
آن مرد و برادر را تا تر اصد و بنار بدیم ملاح تا یکی را حاضر کرد و یکی
را سلاک شد گفت شیت هوش غافل بود از آن سبب و در رفتی او
تا خرافات و ملاح بخندید و گفت آنچه تو گفته بقیست و دیگر میل خاطر
من بر نیدن این پیش به سبب اکل و قتی در میان مانده بودم
این مرا با شتر نشاند بسکون النون الثاني ما جری من نشاندن وال
دشت آن و گر تا زبانه خوردم بودم و رطلی با لیا المصدر فی حدق
الله العظیم که من عمل صالحا فلنکف و من اساء فعلمنا اذ لها ثواب العمل
و علیها عقاب **بیت** تا قوی و دوزن کس میزانی که درین راه خار
باشند کار و دویش مستند یعنی حاجت مند کار برتر از که در آن کار
باشد **حکایت** دو برادر یکی خدمت سلطان کرد و دیگری
پا سنجی باز و آن ثانی خود را با بی ای مرتبه این نو انکر و در پیش
گفت چرا خدمت سلطان کنی تا از مشقت کار کردن بر روی گفت
تو چرا کار کنی تا از عذرت خدمت ربا با یکی که حکا گفته اند کنان
خود خوردن و نشستن به بگر و شمشیر زین بستی و خدمت
است آن **مثنوی** بدست آسکر با کاف العرقی طبع و وزن این
الطیلس و مولی امر تکرر یعنی الحان کردن و تکرر به اردست بر
سینه پیش ابرو عر کر که باید درین صرف شده تا جود صر صفت
چندین شتا ای شکر خمر بکسر الحاء یعنی الجرج و بداندیش و بجای
چشم خمره با لوی فشمین کوز و دوش خمره و با ی خمره ای ششمین
ایق کذا فی بحر الغریب بنای بساز یعنی راجع شود و قفاست کن

۲۶

تا کنی پشت ز خدمت دوتا **حکایت** کسی موزه پیش پادشاه
عادل آورد که فلان دشمن ترا حادی تعالی برداشت گفت هیچ چیز
که مرا قوت کفایت ای جعلی با قیاد **بیت** بکند بهی از جمل او
با رگاه کسری یعنی الکاف و کسر تا لقب لک و الله و موصوفه و شرف
اکابر علی غیر قیاس لانی قیاسه کسری یعنی لک و الله و موصوفه و شرف
موصوفه یعنی التبع کذا فی الضحاح بصلح و رختی می گفتند بزرگوار
خاموش بود گفتند چرا درین بخش با سخن گفتی و در راه بر مثال
اجل اند و طبیعت از و نه بدید جو سقیم را پس چون سیم که را بی شمار
بهر ضو است مراد از آن سخن گفتن بکشتی باشد **حکایت** یکی
بی قصه می برادر مراد زوی سخن گفتن نشاید و کرمیم که نایند
جاء است با جیم الفارسیه اگر خاموش می شیم کناست **حکایت**
داریون الرشید را چون ملک مصر مسلم شد گفت بخلاف آن طایفه
که بدو و مکر بکسر المیم مصر عوی خدای کرد بختم این ملک را
بختیست بن بزرگان سپاه داشت کوفه یعنی غی نام او
خصیبت بضم الحاء المعجم و فتح الصاد الملهه علی صیغه التصغیر
و قبل خصیبت بضم و ن فعیل ملک مصر توی ازانی داشت گویند
عقل و کفایت او خدی بود که طایفه از حرات که نزارع لفظا و
مع مصر شکایت آوردند که بنده باشند بودیم بر کار نیل باران
بی وقت آمد و بنده شد بهی هلاک شد گفت بشم یعنی خوف غم
بایستی ای پیشی کاشتن یعنی الزرع مضمر را داشتندی این
کلام بشند خندید و گفت **بیت** اگر و زوی بواش بر زوی

۲۷

ای لوکان الزرق بزواه الملم و موطا لایم و الا در آن زمان
تکل و زوی می بودی بنا و انان جان و زوی رسانند که و انان
اندر آن جریان مانده و **بیت** بحث و ذلت بکار و بیاء مصدق
نیست چرا بنامد اسمانی نیست او فتاده است در جهان بسیار
فی غیر از حمد بفتح الهمزة و ضم الهمز العربی یعنی المعتز و الختم
و عاقل حواد یعنی کفر المانع فی الذم الظلمه کون البلیه مخمرا و العاقل
ذلیل البیاض ترنم یا رس الکلیه من قبل قولهم آهنگر بفتح مرصو
عطف علی غصه ابله اندر در ابله بدید و کلمه یعنی ان یعلم ان الله
حکم لا یفعل شتا الاوله حکم خفیه لافعه قال الله تعالی و یوسط الله
الزرق لعباده لیعوای الارض لایة قال طاهره انما زرق ملک مصر
لخصیبت لایة خصیبت حمیده بها جعله مستحقا لتکل المذنبه منها
ان لیس للمال عنده قدر و انه سخی فی الغایه و زوی ابو الحسن انما
ولی الرشید لخصیبت لایة مضمرا نشد ابو نواس لخصیبت اهل
مصر یعنی الایات نصحتکم یا اهل مصر نصیحه خذوا نصیحتکم
واضحی من خصیبت فان یکن فیکم اکل و عون با قیاء فان عصی و سب
بکف خصیبت فامر لخصیبت باربعه اوقار درهم تا خذو قرک
فی بیت فلم یبته و قال انما یدم بعدایام ثم بعدایام عزم الرشید و به
خمره بخت بعد فی الطرقات و برقی بر قیاعا وجهه حبه لافعه
احد و کان یبالی الناس فاجتاز ابو نواس فصح صوته فقه فاحرق
قلبه علیه و امر حنی حملوا اربعة اوقار من الارام فقال لخصیبت
اربعة اوقار فخذ ما قال لخصیبت انما لست اخذ ما فقال اذ انت حق الملعون

۲۸

مرا بزرگان که از نه مانده بزرگان و دانی نیست **حکایت**

صد و اندر آن

الذي يبنى في بروج القلاع كما في مختار الصحاح **مُخَدَّقٌ** ورائدانه
 بكسر الهمزة وفتح الخاء **مُخَدَّقٌ** روي شاعرت برين
 نها وكفت سياه را در بين خطايي نيست كه ساير يعني جميع بندها
 وخرشكاران بخشنش وانعام خدا وني معناه وند كفت الكور
 معاوضة او يعني و زكاة ان كبري شبي تاجر كودي چرندي كفت
 اي خداوند نشنيد كه **مُخَدَّقٌ** تسنه سؤخته بر خسته روشن جو
 رسيد تو بپرداز اي لا تقطن كرازيل ومان بالتركي كز كفن
 فيل انديشه خنجر كرسنه بضم الكاف الفارسي اي جايغ در خانه
 خانه و بر حول عقل با وركنداي لا يمين ولا يصدق كز رمضان
 انديشه ملك را از بين لطيف خوش آمد وكفت سياه را بنو
 خنجر كز كبري را چركم كفت كبري را سياه خنجر كبري خورده
 او هم او را شايد **مُخَدَّقٌ** مكر او را بدوستي پسندني بهي
 كس و بخور ان يكون پسند علي يعني المجهول كز جاي تا
 پسند به **مُخَدَّقٌ** تشنه را دل خواهد آب را لان نم خوروي دمان
 كند به اي انشئي ولم يوجد البيت في كز من النسخ **مُخَدَّقٌ**
 دست سلطان ذكر في بحر الغرائب ويكر بالالف الفارسي وكر
 مخدوف الياء في التركي يعني وحي كجا يازد چون بسكري وهو الكاف
 الفارسي فذر القواب وادفاده ترجع مناهضه قيل التنازع
 لان قوله ترجع بخور ان يجعل محل المعنى فاعل بايد وفعل اودافه
 قشنه را دل كجا خواهد آب كونه بگذشته بر دانه سلخ بوزن
 ترجع بالتركي بكمه مكره استعته وقال بعض الحكم معناه دمان كند به

الذي

وقيل اصل العار بكنه الترس الممل وفتح الكاف العربي اسم
 للحمه الاخر الرازي **حكايت** اسكندر روي را دريه الكنا بلسمي بحسن الجوان
 ابروي حسن عيني عامرته قال كفت خنجر رسول الله صلى الله عليه وسلم
 اخبره فاذا انما برجل من اصل الكنا بهم مصاحف كفت فقالوا انما
 لنا على رسول الله فانه رقت اليه واخبرته بكلامه فقال صلى الله عليه وسلم
 يا بني دلهم اني انا اودي انا عبد لا علم لي الا ما علمني ربي فقال
 ثم توشاء وقام اليه مسجدة في فركج وكفتين فلم يفرح به حتى عرفه الرور
 في وجهه والبشيم انصرف فقال اذ عيب فاذهلهم ومنه وحدثت بالباب
 من اصحابي فاذهلهم فاذهلهم فلما دخلوا على رسول الله صلى الله عليه وسلم
 قال عليه السلام ان شئتم اخبركم عاراً ثم ان تسالوني قبل ان يتكلموا
 وان شئتم تكلمتم فاجيبكم قالوا بل اخبرنا قبل ان نتكلم قال جئتم سألوني
 عاراً في القريتي وسأخبركم عما تجدونه عندهم مكتوباً ان اول امره انه
 غلام في الروم اعطى ملكاً فاحبته ساجداً راضياً فبني عنده
 مدينة يقال لها الاسكندرية فلما فرغ من بنائه اتاه ملك فخرج به حتى استقله
 فرفعه ثم قال انظر ماذا تحتك قال اري مدني ومدن من مهابا ثم عرج به فقال
 انظر فقال قد اخطلت مدني مع المدن في اعراسها ثم زاد فقال انظر
 فقال اري مدني وهدى لا اري غير فقال له الملك انما يملك الارض كلها
 والذي ترى محيطاً بها هو البحر وانما اراو ربي عز وجل ان يركب الارض
 وقد جعل لك سلطاناً وسوف نعلم العامل ونشبه العالم فارجع ببلغ
 مغز الشمس ثم سار حتى بلغ مطلع الشمس ثم اتي السدين وهاجبلان

في جبل كاف

يشان

حکایت اولی که از بزرگان گفت بارسای را که چه کوفی در حق فلان
 عابد که دیگران در حق او بطاعت می نمودند گفته اند گفت بر ظاهر
 عیب بی بینم و در باطن عیبی دلم **قطعه** هر کوی احاطه باریا
 بینی یا رسا دان نیل مرده انکار بفرمانت و الکاف الفارسی امر
 من انکار بدین معنی الظن و رندانی که در نهان و نهانی در اصل می باشد
 جیت بخت را درون خانه چه کار **حکایت** در ویشی راه
 دیدم سر بر آستان کعبه نهاده بود و روی در زمین می مالید و
 می نالید و می گفت یا غفور یا رحیم تو دانی که از طولم چه حال چارید
 که ترا شاید **قطعه** عذر تقصیر خدمت آوردم که ندارم بطاعت
 مستظهار یعنی آنکه ندارم بطاعت عاصیان از کنه توبه کننده
 عارفان از عبادت استغفار عابدان جزای عبادت خواهند و
 باز کار نان بهای بیضاعت و منبر منبر امید آوری ام نه طاعت
 و بدیون ای التوالت بشی و هو الذي يقال في التزكي تحريفا منه
 ذروا له امه ام نه بخارت اصنع بی ما انت الله يقال صنع به
 کذا ای فعل و کذا فی الکشاف ان قوم یوشن یوشن نزل به العذاب
 قالوا اللهم ان ذنوبنا قد عظمت و انت اعظم منها و اجل الفعل
 بنما انت الله و لا تفعل بنا ما نحن اهل له فکشف عنهم العذاب و قلنا
 و جدي بعض النسخ و اهل ملما جان و بیده قد فسر بعض الفضلاء
 بقوله ای اترك لما زاد منک **بیت** که کشی بقیه الکاف العربی
 و در جرم بقیه الجیم کنایه کنایه دوی و سر بر آستان بنده را روان

باشد هر چه فریادی بر آسم **قطعه** کرد که کعبه را توبه و توبه که می گفت
 و می کرد بی خوش بفرمانت الحاکم بفرمانت که کشتی تو کشت
 من نکونم که طاعت می پذیرد قلب عفو بر کنایه کشتن می کشیدن **حکایت**
 عبدالقادر گیلانی رحمه الله علیه در جرم کعبه روی بر حصا بفرمانت
 الحاکم الحاکم ای علی الحاکم الفارسی سنل ربن نهاده می گفت ای
 خداوند بخشنده ای و اگر مستوجب عفویم و رقیامت مرانا بنابر
 انکیز من انکیزی تن تاد روی نیکان شرمسار و جمل شوم **قطعه**
 روی بر حال تجزی کوید یعنی عبدالقادر گیلانی و بی بعض النسخ
 کونم و هو الظن و قوله هر سخن که که با دی ای در ظرف قولی کوید
 و قوله ای که هر کز فراموش نکنم بیعت از بند با دی ای اندم قول
 القول یعنی مفعول کوید **حکایت** و روی بخانه پارسی
 در آمد چند آنکه طلب کرد چیزی نیافت و گفت شد بار بار
 خبر شد کلیمی بکسر الکاف العربی البساط المعروف که بر آن حصه
 بود و در کوزه گذاردند و انداخت تا محروم باز نگردد و **قطعه**
 شنیدم که مردان راه خدا دل و دستان را نکرده اند تنگ
 نرا کی میسر شود و ای آبی بیشتر کن ای مقام که با دوستانت
 خلافت و جمل مودت اصل صفا چه در روی چه در وفا
 نه چنانکه از دست بفرمانت السبن عیب گیرند و بیست یعنی خدک
 و لما کان پیش من الخوف و المکانة المبهمة لم یظهر حرفا یشرع
 بالظرفیه ای کما فی العربیه پیش بالکاف العربی میرند **بیت**
 در برابر جو کو سفند سلیم در وفا همچو گر که مردهم خوار **بیت**

هر که حجت بکشد آن پیش تو آورد و عمره بی گمان عیب تو پیش
 و کران ضا اید بر **حکایت** تنی چند از دوزخ کان متفق
 سیاحت بود نه بیختار الفحاح ساح فی الارض بیخ سیاح
 و سیو ح و سیاحت و سیاحتان یعنی الساء ای ذهب و شرب و غیر
 و راحت خراست که مرا فقت کن موافقت نکردند گفتند او
 کرم و اخلاق بزرگان بدیعت یعنی عیب است روی از
 مصاحبت سکنان تا فتنی بهما یعنی الاغراض و قایلین بیع
 داشتند که در نفس خویش ای قدر و قدره و قوت می شناسیم که
 در خدمت مردان یا رشا طرا می نه با رخا طرا **بیت**
 ان لم کن را کب المولایه ای را کب المکب و مصاحبا معکم کن استی
 ان لم حال کوفی حامل الفوائض جمع غاشیه و می یاستر به الشیخ
 و المقصود از ان لم اصحح لصیحت اصحح لغزین که از ان میان
 گفت از این سخن که شنیدی و گفتن مکه اذ اکثر الشیخ و لعلی
 القصص ان یفضل دل فی الکتابه مدار که درین روز که
 و روی بصورت درویشان در آمد و خور را در سکن صحبت
 ما مستظلم کرد بیختار الفحاح التلک بالکسر الخیط **بیت** چه
 و اندم مردم که در عبادت نیست نویسنده دانند که در خانه
 چیست الظاهر ان المراد منی امه بهما المکتوب و یوتین مانی
 بعض النسخ نام بدل خامه و لکن اللغات التي عندی لا تساعد
 هذا المعنی فی الفحاح الفارسیه خامه علی اربعه معان یعنی العلم
 و بقیه البیت من الشعر بالفحاح ایغی الشیخا و بقیه ضارحی و بقیه

الشیخ بالکسر و فی بحر الغرائب و بقیه الرمل المجهول و الا بیهان براد
 ههنا المعنی الرابع از انجا که تسلیم حال درویشان است فکرت
 فی کثر من النسخ و درویشان است بالهز و لیس بصحیح مانی الفحاح
 الفارسی من ان لفظه است رابطه فید الشیخ و اذ انضمت کلمه
 مفتوح الاخر بحب لثبات الفها خطا اما لفظا فبحر فها و انبا نها کونهم
 کرده است و اذ انضمت بیاکن الاخر بحس فها لفظا و خطا بخور
 نیست و بدست و غیره و قد یجوز ناؤه لفظا انتهى کما فی بعض الکاف
 الفارسی و فضولن اصل کان یضرب فی الش و فضولن کنایه عجز و ان
 عن الحق بنروند و بیاکی قبولش کردند **بیت** ظاهر حال عارفان
 و گفت بقیه حرفه است این قدر بس که روی در خلعت
 و رعل کوش بالکاف العربی و هر چه خواهی پوشش یعنی پیش تاج
 بر سر بر و علم بر و دشن را جلدی در پلاس پوشش نیست زانند پاک
 باشن اطلس پوشش ترک دنیا و ترک شهوات ترک دیوس
 پارسی مبتدا قول ترک دنیا ای خبره مقدما علیه ترک جامه
 بس در کز اغند بفرمانت الکاف العربی و الزاء الفارسی و الفین المعنی
 الذریع الذي یخاطبها یعنی فطن التوبه لخصر کذا فی الفحاح الفارسی
 و سمعت من بعض النکله ان قال صحیح احمد الداعی فزاکند بالفارسی
 الزاء العربی و قال الاساذ سلمه الله فزاکند بالراء الفارسیه
 و الکاف العربی جامه یا بنده بنده آنگاه که در حلق پوشیده می شود و عربی
 بعد از صحیح لفظه مثل ما قال الاساذ و یجوز فیه کزاکند بالکاف الفارسی
 بدل الفاقی و معنایها الذي یقال له فی ترکی جو قال انتهى مرد باید بود

بر حشمت سلطانه جلوه روزي تا ششده بود
و شبا نديا بحصار خفته در يوق ابريق رفیق برداشت
که بظهارت ي دوام او خود بشارت ي رفت ي با و سايي
بيجا رسا بسين کمره در بر خوي کوه مجامع کعبه را چل حرکت
چند اکر از نظر درویشان غايگشت بر جی رفت و در جی بجه
حقه مر و اید که اسحت بدرد بد تا روز روشن شدی آن در
تا در یک مبلغ راه دفته بود و در فغان ي کناه خفته بامداد آن همه
بطله بدرد و بر ندان کرد و از آن تا در یک تا در یک صحبت گفتن باز
بجه کفاده بجه قلنا بترک العتق و الاظهار و طریق عزت
کر فتم که التسلطه في الوجه **قصه** جواز قومي ي ي دانی که
نکه بکسر الکاف العربی و سکون الهماء بجه کله ای الحقیقه را مکت
ای الودع و اندم ما ندن نهجه را بجه میده بل ما منصوبان منها فی
فی بیی که و ی با کاف الفارسی ای یو و احد و علف را رسا لایه
ای بودی همه کادان ده مقصور مر و نه بجه القریه را و لایا بودی
با قبه بسبب غرضه لکنی محفوظ فاذا آبراه صاحب فخر ج کلمه
نکل الناحیه لکنی بسلی و مت خدا را که از خوابد و رویشان
مردم نادم اگر چه از صحبت ایشان فرید شدم و بجه بعضی الشیخ حمید
افتادم اما برین حکایت مستفید گتم و احفال مرا همه عرای
نصیحت بکار آید **قصه** بیکر تا قلسه در مجلسی بر چند
درل جو شمدان بشی اگر برآید بر کشند از کلاب بجه اناب کل
بجه مختار الصحاح الکتاب مجمع ما کالوض جوسل درونی افکند
مجلاب

بغم الهم و الجهم و سکون النون آبرو دار مداد قیل مجلاب کلیم
و سکون الیاء و الحاء الجیم البوال الذي یبیل منکر الطفل في الهند
حکایت زاهدی مهاباد شاهی بود چون بر سفر بنشستند
کمره از آن خور که عادی بنا بود تا طاق صلاحتیت در حق وی زیاده
کنند **حکایت** ترسم بر می بکعبه ای اغرابی کین که در میووی بترک
چون بقم خویش باز آمد سفر خواست تا تاول کند ای یا کل بری
داشت صاحب فرست گفت ای پدر چرا در دعوت سلطان چیزی
نخوری گفت در نظر ایشان چیزی نخوردم که بکار آید بترک
نماز را هم اکن که چیزی نکردی که بکار آید **قصه** ای منزه نامه بترک
دست ای لاظهار علی الخلق غیره را در کفره زیر بغل تاج خواهی
خزیدن ای مغرور رو برد زانوی کیم دخل بجه قلب و مزخرف
حکایت یاد دارم که در عهدوزان طفولیت متعبد بودی و شب
خیز و مولع بزهد و ولوع الحریص و بر عیز بری و خدمت پدر
نشسته بودم و همه شب چشم بهم بستن من بستی ای کنت غیر نام فی
تکل القیلة قط و محض غریزه و کنا کر کفره و طایفه کز دما ای
جوانا خفته پدر را گفتم از اینا بکی خفتی به باشد از آن در رویت
خلق آفتی **قصه** بنیذ مدعی جز خویشین را ای غیر نفس
که دارم بدرد پندار ای برده خلق و هی کنا عت الا نانیه درویش
خوهر اگر چشم خدا بینش چشم خدا بین عیاره عن عینی لایری غیر الخلق
والشبن راجع الی الله فی و بجه بعضی الشیخ کرت چشم خدا بینش
غیر از مملکت چیزی نماند بود در بجه حکمت بنیذ مدعی

قصه ای که در کتب قدسیه آمده است
که در کتب قدسیه آمده است
که در کتب قدسیه آمده است

بجه که ترا و الاول انسب لهما و یلک الی فی نه بید و بجه بعضی الشیخ
نه بیتی بجه کس عاجز تر از خویش **حکایت** بر روی در خطی
می شود بدود را و حاف جملش بنالده می غور ندر سر بر آورد و گفت
من آکمن ذالم **قصه** گفت علی صفة الجی بوال الخاطیة عن الکفا
آدی نصیب علی التیز و مو یا نادی به یامن بعد من العبد فاعل انت
و محاسنی منقول جمع جی بقیه علی خلاف القیاس علانییتی ای
ظاهری هذا مستله مؤخر خیره علانییتی ولم ندر علی وزن لم ندر
الذاتی و هی العلم باطنی منقول و المعنی یامن بدی و بعد فضا یل قدر فیتی
بدلک و کفیت فیه فان هذا الذي تراه و تطلع علیه علانییتی و ظاهری و
لیس کل من غور علی سرک و باطنی **قصه** شخص بکشم عالمیان خوب
منظرست و زحمت با فتم سر مجلت فکند بپش طاووس را بپش
نگاری نگار با کاف الفارسی عطف نفسی که هست خلق بجه کنند
و او جمل از پای زشت خویش **حکایت** یکی از علمای جبل لبنان
علی وزن عثمان اسم جبل که مقامات او در بار غریب مذکور بود و کرا
او مشهور بمجامع دمشق درآمد و بر کنار بر که ای الحیض طهارتی
کرد با پش بلفظ و بجه و در افتاد و بشت بسیار از آنجا ظاهر
یافت چون ناز را بر و اختد فی الصحاح الفارسی برداختی بمعنی
تام کرده یی از احباب گفت مرا مشکلی هست گفت آن چیست
گفت یاد دارم که بر روی در یای مغرب ی رفی و قدمت بر می
شد امروز درین یک قلده ای بجه مقدار مایه و خمسة و عشرون مثا
کذا اسحت من بعض و یوافقه بعض اکت الغفیر از مملکت بجه

غیر از مملکت چیزی نماند بود در بجه حکمت بنیذ مدعی
تقدیر بود و پس از آنکه بسیار رگشت نشسته که سید عالم
مصطفی صلی الله علیه و سلم گفت یی مع الله وقت لا یستغفر فی کل
عقرب و لا یاتی مرسل قوله و کفیت علی الدوام ای خصیصه بوقت
منه الاوقات عطف علی قوله کفیت و قوله و قتی چینی کلام مبتدا
ولیس من مفعول کفیت که فرمود بجای و می کانی بیه احتی ای
لا یستغفرا فی ذلک الوقت و دیگر وقت با حفصه و زینب در
ساختی ای یصاحب معما و یختلط بها کما شامه الا برار جمع
بر بالفتح صفة بجه المحسن و بکسر م مصدر بجه الاحسان بجه الخیر
والاستار بجه ان الخواص لا یقدم لهم العجی بل هم یی کشف و شتر
ی مایدوی را بیدستر بود و بجه ان و قیام الخلق علی الاراد
کولم و الهما و من و جبر العشق لیس عایاتی لهم فی ای وقت اتعت
بل انما یو کج العود و علم من جانی لکی بجه و ناله و بداری میای
و بر می یی کنی با ناز خویش و اتش ما تیز می **قصه** اشاید
انامر موصول هو یی من باب علم ای احواء انما یخلف العابد بجه
أجده بغیر و سید متعلق با ناسا بدوی با بجه رب الیه غیره لکن
منه لحد شان ای امر و حال اصل ای اصل انابه و خد عابد الموصوف
طریقاً نصب علی انه مفعول اصل بوجه ناز را ای یوقد ناز العشق
با ظهرا و نوع من الفراق یی یطی اصل یطی بالهمزة و لکن قلبت
همنا یاء لکن فی ای یجعلها منطفیة برشته ای برشته و احد من
ماء الوصال فی مختار الصحاح الرثه من الماء القلیل هذا

قصه ای که در کتب قدسیه آمده است
که در کتب قدسیه آمده است
که در کتب قدسیه آمده است

وقيل ان القاد ان رعباً عن الخيال والظواهر عن الرتبة
 مصدر من رشت المكان اذا صببت الماء عليه قليلاً قليلاً وحصل في
 القطعة الشك من خضرة وان الخيال وسرعة هجوم الاستدلال وان
 خبره ان التراجيح المنهكة من ثمرة والظواهر المنهكة من ثمره رشتاً بآثاره
 هذا التوجيه لئلا المذكور من تاجيد القاد والظواهر تراه في أي تغير في
 حاله كوني في حق اسم مفعول من الاحراق وغريفاً فعمل في المفعول
 وحمل التوجيه على الابصار ونصب محرقاً على الحالة او على من جعلها
 على رتبة القلب في العلم وجعل محرقاً مفعولاً لثباته اذا الظاهر ان اراد
 الخطاب في تزي لكون من يصلح ان يكون محرقاً فصد الى تقطيع حاله
 في الاحراق والغرق اي تهايت حاله في الغرق والخلق الى حيث
 يمنع خفاؤه فلا يخفى بما رويته راء دون راء كما قيل في قوله تعالى
 ولو ترى اذ المجرمون ناكسوا رؤسهم عند ربهم وهذا التوجيه على
 وان فيه فيه بعض الحكم على سبيل التوارد **لطيف** يكن برسد ازان
 لم كرمه فرز لا ينجي به يعقوب بغيره على السلام كاي روي في كرمه
 حرد منه زهر شرب في اذ مضمون يوي بغيره ان فرزند شيد كرمه
 درجه بالهم الفارسي كفاشني بديدي بكنيت احوال ما برقي جهاضت
 بجه تجو برقي است دي بيداو ويكر دم بها شست كهي بر طارم كرمه
 على ما فهم من نحو الغراب لكن المشهور بفتح الراء على الفلك كذا في
 النحاج الفارسي وفي نحو الغراب طارم في الاصل البيت الذي
 محترقة العامة ويقولون في البركي درم اوم اطلق على ما يشاهد
 من الفلك وغيره مجازاً الى كهي بر فلك اعلى شمس كهي بر شمس باي وجه

روان

اكر درویش بر جای نماندی سر دشت از دود و دشت
حکایت در جامع بعلین کلمه چند بر حق و عظمی کلمه بجا
 افروده دل مرده و راه مفعول بزده في قوله اذ علم صوت
 بمعه بزده و بدم که نفس بختن در می کرد ای لا یزید کما قال
 خواجیه حافظ رحمه الله در هر چه در دهان طریقی بر می کرد و زهر
 می و دم بندش و لیکن در می کرد ای لا یزید و انش کرم در بدم
 اتر کلمه در ریخ ادم بمریت سوزان في نحو الغراب سوزان
 عام بطلق على الجوانات الغوام الاربع و آینه داری و در حله کوان
 بالکاف الحذف و لیکن در باب معنی باز بود ای الفتح و سلسله یکن
 دراز و بیان این آیت که و نحن اقرب الیه من جعل الوردیه مختار
 الصالح جعل الوردیه عرفه في العنق ای نحن اعلم حاله الانسان کمن
 کان اقرب الیه من جعل الوردیه جعل الوردیه من قبل في القریه قبل
 الجبل العزق و اضافه للبيان والوردیه عرقان مختلفان بعضی
 العنق في مقدمه خصله ان بالوینین و ان من الرأس الیه و قبل
 ستمی و ربنا لان الروح برده و الوینین عرق ابیض غلیظ في الصلب
 معلق بالقلب یکن عرق في الانسان منه اذا انقطع مات صاحبه
 سخن بجای رسانیده بودم که می کتم **قطعه** دوست نزدیکن
 از من نیست بجه دوست نزدیکن است الا انما الاربعه الوردیه
 وین بجه کمن از وی دویم چه کتم که توان گفت که در کتاب
 و ستم مجهولم از من از شرک بانی سخن مست و فضل قدح در
 دشت نونگ اذ کن بر جلیس گذر کرده و در ایچ در دفا نکرده

روشن

بهره چانه رد که در کمان هوا فشت او در خوش آمدن در غراب
 حردش صوت شب بالترعد بظهر من الجوانات و من الرجان الکات و بجه
 على الخلة والقول ايضا انتهى و اما ان مجلس رجوش بجه در غلبان
 کتم سبحان الله دوران جمع و بجه بجه بعد باخبر در حضور است و
 نزد کمان بی بصر دور **قطعه** هم سخن چون کند مستمع افق طبع
 از مشک مجوی نمی بجه سخن ای لا تطلب و بجه کلو شعة لفظا و بجه
 کمان میدان ابادت بیاد تا بزدن و سخن کوی بجه رجل مشک و بجه
 ترکیب و قوله کوی بجه کوی را مفعول بزدن و کوی بجه الکاف الفارسی
 بجه علی معان ثلثه بجه الکره و هو المراد بهنا و قد بجه وصف ترکیب کمان
 آفتاب و قد بجه امر است گفتن کذا في البحر **حکایت** شبی در بیان
 مکه بجه در بزمه از غایت بی خوابی بای رفتن تا ندرت نهادم و بجه
 با ترا کتم و ستم از من بجا رای دعوی و انقطع عنی **قطعه** بای مسکن
 پیاده چند روزه که بجه شوه شد ختی سوه بسون الهاء في آخه
 لفظ فارسی علی وزن الرضول نوع من النحل بالهاء المهملة يقال له
 بالترکی مجرای کذا في الصحاح الفارسی و بجه نحو الغراب سوه
 بجه عاجز و سرگردان و قد بجه الوالو فیقال سته انتهى و بجه بضم
 الباء العربی نوع من الابل بالترکی بزرگ دوه بقوله سته مفعول
 مقدم بقوله شد و ختی فاعله هذا هو الظاهر للامم السابق و السابق
 و بجه بعض النسخ سوده بزيادة النال بجه عمدی شد ختی و وجهه
 بعضهم وقال محمول چند روزه و علا حظه من الغضیه و لا یکن بقدر
 ناشو جسم فریه لاغری مرغی باشد ان سخن گفت ای برادر

حدم در پیش است و خرابی از من اکر رفتی بر دی جانان
 و اگر خفتی مرغی **حکایت** در مقبلان اسم شجر بر او باوین
 بجه بیان خفت بجه خفتی و رشب رجیل و بجه در کمان بیاید
 گفت بجه بیاید کردن و لا بعد في استعمال گفت بجه مع کرده فان
 امثال في الفارسی ليس بوزن الیبری الی قوله جان شد و او آید
 و بجه ان يكون بجه گفتی ای بیتی ان تقول شربت روجی و قبله
 کل با بانی علی من الکرب **حکایت** پارسیای را و بدم برکت دریا
 که زخم بکنر داشت و بجه و انوه می شد و نه تادان رجور
 بود و بدم بجه گاه گاه شکر خدای خاله می گفت الحمد لله که
 بصیبتی که فشارم نه بصیبتی **قطعه** که مرانار بکشتن و بدم
 آن بار در بزم قوله را مفعول ثانئ لقوله و قد قال في بحر
 الغراب زاری بجه ناله و زاری بجه نالان و لا یبعد ان یعمل
 زار ههنا بجه زاری فان فيه معنی بلیغا کما لا یکنی تا کونی بیاء
 الخطاب که در آن دم غم جانم باشد کوم از بزمه مسکین چه که
 صادر شد کوی بجه که آن بار عز بزمه اول از دوه شد از من غم
 باشد **حکایت** درویشی را خردی در پیش آمد کبی از
 خانه یاری بدزد بد حاکم فرمود که دستش بیزد صاحب
 کلیم شفاعت کرد که من او را بخی کردم بجه حاله کردم و بجه
 می کتم حاکم گفت شفاعت تو حدی شعرا فرمود که ارم گفت
 راست فرمودی اما هر که از مال و قف چیز می بزد و قطعش
 لازم نیاید که فقیر لایکل شیا علی صیغه المعلوم و لا یکن

در آن صفت شمس
بجه مشرق از زمین

لاحد على شيطان الجول مرجه ورويشان دست وفي بعض النسخ به
 چه از آن درویشان است و المعنى واحد وقف محتاجا نشت حاکم در
 از بداشت یعنی ترک و گفت چنان بر تو نکل آمد بود که در دی
 بالیاء المصدر تکرری الا از خانه چنین باری گفت ای خداوند
 تشبیه که گفته اند خانه و دستا به بروب امر من و رفتی باضم
 خذ کل ما جرد و دره ثمنان بکسر الراء یعنی باب و ثمنان را مکتوب نهی
 کویدن بالکاف العربی و الباء العربی یعنی الذق و القرح کذا فی الصحیح
 الفارسی **حکایت** چو درویشی بسختی یعنی ادا اضطررت بالشفقة
 فن بجزا اندر من و ثمنان را پوست برکن یعنی اشج بجلد و دستار را
 پوستین بالیاء الفارسی ای الغر و یعنی پوستین و دستار بکن و لا یجی
 ان قوله و ثمنان را پوست برکن لا یلایم ظاهر القوله در ثمنان مکتوب
 اللهم الا ان یقال حناه و در ثمنان مکتوب لاظهار التضرع و عرض الاحب
 و اما اذا وجدت فرصة و کنت غایب فاصبر لجلده **حکایت**
 یکی از پادشاهان پارسایی را دید و گفت بیعت از ما با می آید
 گفت ای هر که خدا را فراموش میکنی **حکایت** هر سو و دو می و بدین
 انگشت ز در خویش براند یعنی بعد و بزمی الی الاطراف و الجهات
 من برده و تحایر من با به و بطرح و اندر که نمی آمد بدو کس بکسر الراء
 ندانند ای لایحظه من جای باب واحد **حکایت** یکی از صالحان
 با و من سی را خواب دیده و پادشاهی در دوزخ پرید
 که موجب بکسر الجیم درجات این چیست و سبب درجات آن
 قال فی مختار الصحیح اندر درجات جمع درجه و هی المرتبة و درجات النار

و فی بعض النسخ که در نکره

من زلها و انوار کات و الجند و رجات که باخلاف نیکو داشت
 گفتند آن پادشاه بخت در دیشان در بهشت دان پارسا بود
 پادشاهان در دوزخ **حکایت** دلفت یعنی خرقه تو بیکار آید
 شیع عطف علی دلفت فی بعض النسخ من ای بایه بیاء الوحد
 و مرقع یعنی جامه زلفه و خند خور را زلفه ای نگویند بکسر
 النون المحقرة علی روائه القحاح الفارسی او المذمومة علی روائه
 بحر الغراب **حکایت** دار و لعل اصل بری بری علی و ذن فعیل
 من بری من الذین ثم حذف همزة فی اکثر الاستعمال الخفیف یعنی
 خور را خایه دار و زلفه ای قیمه حاجت بکلاه بزمی و اشتب
 نبت یعنی النون فی داشت در و نبت صفت باش و
 کلاه تری دار و برکن بفتحین و الکاف العربی یعنی من الملتاع
 یعنی الصوفیون و کلاه تری یعنی به کلاه امیرانه **حکایت**
 پیاده سرو با برهنه با کاروان حجاز از کوزه بردارند و همراه
 ما شد خردمان نمی رفت و گفت **حکایت** زبانش تری سوارم
 نه چو خور بر یادم نه خداوندی صاحب رعیت نه ظلام شهر
 یارم غم موجود و بریشانی معدوم نذارم نفسی می زلم اسوده
 بهی بر سوارم اشتر سوار که گفتن ای درویش کجای روی
 باز کرد که بسختی بگری شنید و قدم در میان نهاد و در رفت
 چون بختلجه چو اسم مکان برسد لم توانگر را اجل فرا قال فی بحر
 الغراب فر اللفظ فارسی بدخل فی اوایل الافعال و المصادر
 لخص فی اللفظ رسید و مرد و درویش بیابانش با مدوخت

که استحقاق الایم و تو بر نفسی بغم الیاء بمروری **حکایت** شخص به شب
 بر شمشیر ببار گرفت چو زور شد از من بهار بر نیست
 نعم ای بسا است نیز و که نماید جز که تصغیر خبر انگلی جان
 بختی نزد بس که در خاک نذرستان آدنی که و نوز و خم خور
حکایت عابدی را پادشاهی طلب کرد عابد اندر شنید
 که در روی خود تا صبح بوم مکتب اعتقاد و رختی من ز یاد داشت کند
 او زده اند که از روی قائل بود بخور و و نوز و نوز و نوز و نوز
 نوع من الفارسی قال لک التکرر فستحق و المشهور بکسر الیاء الفارسی وقد
 صحیح من و من یعنی ای بغم الیاء العربی کذا فی بحر الغراب و بدویش
 بفتح باء الخطاب قبل الثبوت یعنی تظنه انت فی بعض النسخ و بدویش
 اظنه ان لا بد من هنا یعنی رؤیه القلب همه مؤثر بوشت بر پوست
 بود می یازا به که بصل پارسایان دوی در مخلوق پشت بر قبله
 می کنند غایت **حکایت** چون بنده خدای خویش خواند با بد که بحر خدا
 ندانند **حکایت** که در ای ناد و زمینی یونان بنده و نوز و نوز
 قیاس بر و ندان زکاتان که به و زاری کرد و ندو خدا و رسوا شیع
 او و ندانید نه چو بیرون یعنی مطلق شد و زور نیز روان یعنی
 شب روان و صفت ترکیب چه و دار و زاری کاروان لغزان حکم در
 آن میان بود یکی از کاروانیان گفت که چند از حکمت و مواعظ
 با نشان بگوی باشد که طریقی یعنی بعضی از آن ماست بهار و ندویش
 باشد چندین نعت که ضایع کرد و نشان گفت در بیع که حکمت باشد
 با نشان یعنی **حکایت** آهسته که موریانه لفظ فارسی معناه دوزخ و نوز و نوز

المدید و هیچ ایضا یعنی ذکر و المقام محتمل کلها و قال فی بعض النسخ
 هو الا ان یحور و نوزان برده از بیعتی ذکر با بریده دل چه مولا
 گفتی و عطف نوز و هیچ آهسته بر شمشیر **حکایت** هر دو کار سلامت
 شکستگان و رباب ای ایام حالیم و آرخ خواهریم که با س خا جلد
 مسکین ای رعایت بکاردانند فی بعض النسخ که جبر خاطر مسکین
 فی مختار الصحیح الجبر فی الاصل ان نفی الرجل من الفقر جبراً علی
 ان تو یزای طلب که چیزی بده و نوز و نوز و نوز و نوز و نوز
 ای باخذ بالضعف **حکایت** چندا لک مرا شمع اجمل شمس الدین
 ابو الفرج الخور زخم رحمة الله یعنی ضایع فرمودی و خلوت و عزالت
 اشارت کردی عنفوان شبانم غالب آمدی و هوا و موس طالب
 ناچار بخلاف رای منی بر فتمی و از سماع و مخالطت حظی بر کشتی
 و چون بجهت شمع یادم آمدی گفتی **حکایت** قاضی او با این اگر با
 شنید بر فغان دست را محبت که می خور و معذور دارد
 مست را تا نبی جمع نوبی برسد که در آن میان مطر و بدیم
حکایت کوی یعنی کاکل نقول اذا سمعته رکن یعنی انراء و الکاف الفارسی
 جان میگذرد زخم سازش ناخوش تر از آواز مرگ بدو آواز
 یعنی آوازش ناخوشتر است از آواز مرگ بدو کاه **حکایت**
 کاه انگشت حریفان را و بار باب ذکر المجلس از دو کوش و کاه
 بر لبه خاموشی **حکایت** باج من باج ایله النبی هیچ بهیانا ای مال الیه
 و انبعث و مو حسنه الجار و الجور و اخذ قوله الی خصوص الالفاظ
 الحسنة الاغنی جمع اغنیة و هی الغناء یا کسیر و الم بالفارسی نوز و نوز

فقال قتل وجبرم بكي اردوستان مختلص را بكي را اردوستان
 مختلص مكر او انشتر رسيد بگوش گفت با ورا هم مصدر بكي القدر
 كذا في بحر الغريب نداشتيم كه ترا بكن مرغ جني كندم بوش را بخر
 كلفم اين شرط ادمت نيست مرغ بغير خون ومن خاموش
حكايت و قتي در سفر چا خا طافه جوانان صاحب دل مردم
 بود ندوهم قدم مشر بود ندو قها زمزمه كرد ندي في مختار القهاج
 الزمزم صوت الرعد اي كا نايصيحون صيحة وبيني محققا بلقندي
 وعاد بكي در سيل بسكون اللام شكر حال درويشان بود وفي خبر
 اردوستان تا برسيدم بخيل بني سلال اسم كان كوكبي مسياه
 از حق عرب اي قبيله بدر آمد و از بكار و در مرغ از مواد و دي
 اشتر عايد را بددم كه برقص در آمد في المصارا الرقص باي كوفتي
 و عايد را بنداخت و راه بيايان كرفت لقمه اي شير و در حيو اني
 الزكره اين اواز و ترا اثر بي كند **نظم** داني چه كفت مرا ان بلبل سوي
 في بعض النسخ مران بدون الالف توخوه قول خود تا كند لؤلؤ كذا يقال
 في العربية انت نفسك كذا و كذا ادمي بكسره آدي والياء الثانية طفا
 كز عشق حربي بسكون الزاء و قد يقرأ بكسره ما وفيه لا في شتر بشعر
 عرب در حالت و طرب كرد و قتي نيست ترا كز لقمه الكاف
 العربي و الزاء الفارسيه يعني الخفي مقابل المستقيم طبع جانوري
 و ما وقع في بعض النسخ كطبع بالجم قبل انه سوفان كيج النور شرع
 كذا في بحر الغريب **بيت** شتر را چو شتر و طرب در سرست
 اگر ادي را با شتر خست **شعر** و عند موب النواشرات

مجلس ششم از نوحه
 در شهر تهران

قول

قلت ما فعل بك فقال له صوت حاتنه و كذا في بحر الغريب
 احوالا فقله و قد الهام به سار مسير في يوم واحد فقله
 عنها ما كذا و كذا و قد و شتره و حله عن العبد قلم اجني انا
 صوت شاة له عذو كذا فامر الغلام ان يخلو على جبل كان عليه بستان
 يسوق عليه فقام الجبل على وجهه و قطع حباله و اطلق في صوت صوته
 اطبع منه و وقعت على وجهي حته اشار اليها بلكوت بكذا افاده بعض
 النسخ شكر الله سبحانه **شعري** قوله بذكر شتره و قوله و حروست
 في قوله مرجعيني و حروست و شتره و في دافان في مخرج كوكشت
 نه ببلل بر كشت الشتر راجع الى الله تعالى تسبح حواشيت اصله
 تسبح حواشيت است بقاء الوحد يعني تسبح حواشيت بر كشت خدائي
 ببلست فقط كه مرخاري اي مرخاري را تسبح حواشيت زبا نيست اي
 زبا نيست بقاء الوحد و يجوز و يبي بطايره حواشيت البافه
 و يحصل له المني لا يظن ان المسبح لله تعالى هو العذيب فقط بل
 كل موجود له لسان يسبح او هو لسان يسبح و المدا ليس العذو و اما
 او و لفظه فارصدا الى ذكر الرقيقه الحبيب في بيت واحد و اعلم
حكايت بكي را از ملوك مدت عمرش شير شير شد بغير التين
 الممله و الباء الفارسيه يعني تمام كذا في بحر الغريب و قائم معاني ندا
 و حيت كوكبي يا ميا و ان تخشني يعني اول كيه كه از در شهر بكسر
 زاء و ربيعي الباب اندر آيد تاج با و شاي بر سر و كوي نيد
 بكسر نين امر من ناده و تقوي بغير عقلت بدو و كنيد اتفاقا اول
 كيه كه در شهر را مكداي بيا الوحد بود كه هم عمره لقمه اندوختي

احييت
 في بيت القهاج
 من باب راجع و شتره
 و حواشيت

احييت

الاستدراك اني سار مسير الى اوج شتره و انما
 الشتر في البحر على المعنى متعلق بنبوب و انما بكسر الهاء الممله و فتح الهم
 موضوع **الترجيع** شتره فله ماء و كذا يعني في حفظ عن الدواب
 لاجل الشيطان يميل خصون جمع غصن بغير الغين المعجم و سكون
 القاء الممله فتح الشتر اليان ضرب الشتر له اعضاء و شتره شتره
 به قدود الاحية مال فقد غصن اليان خذ و زود قال بعض
 النسخ اليان شتره قال له بالتركيه صور في لا الى الصلداي الصلداي
 الاسن يعني اذ است التبر على الزياض و البياضي يميل و يجرى بها القهار
 الناعه الرطبه لا الاي و البياضه الضلعيه و المقصود ان الاصوات الحسنه
 و الاغان الطيبه انما يتلذذ بها عباد الحق التليم و الذين القوم فان
 الغني لا يعرف لذة الوقاع و الكنف ليس له مجال البارع استماعه
 و غير المتحاب لا يملك بالهجره حكايت بعض النسخ ان قال كنت
 اشبه مع الشافي رحمه الله و قد الهام به في نا موضع بقوله احثنا
 فقال جلي نا الله ثم قال لي ايظرك هذا فقلت لا فقال ما كرس حثنا
 القلوب بالاصوات الطيبه و استنساها الهام لا يمكن يجوز فان الجمل
 يسكن الى الصوت الطيب و يطرب بها كذا في الشرح قدس سر و حكي
 عنه بعض المشايخ انه قال كنت في الباء و فوايت فيله من قبيل العرب
 فاذا في رجل منهم فزيت غلاما اسود مقيدا احنك و رايت جمالا
 ماتت بفتاة البيت فقال لي الغلام انت القيلة ضيف و انت على
 مولاي كريم فاشفع لي فانه لا يدرك فقلت لصاحب البيت لا اكلم
 طما كرس حثنا هذا الغلام فقال ان هذا الفقير في و ائتلف مالي

مجلس ششم از نوحه
 در شهر تهران

احييت

قول

در بعضی از احواء دولت کردن اطاعت و میبایند ای اعضا
 عند ملوک و پادشاه طرف پنازعت بر خاستند و بقا و امت ایستاد
 آراستند و ای املاک و رعیت بهم بر آمدند ای اجتماع و برخی
 ای بعضی از بلاد بکسارت جمع البلد فتحین یعنی الحدا اذ فیضه
 تصرف او بدزد رفت و در پیش ازین واقعت خاطر می بود
 نابلی از دوستان و پیش که در حالت درویشی قریب او بود و بکسارت
 اسفر باز آمد و او را در چنان مرتبه بدو گفت منت خدا را
 عز و جل بخت یلذت با وری کرد ای آغا نگر حد کن و جعلک عااید
 اقبال و دولت و شری تا کثرت یعنی الکاف التاریخ از خوار خات
 اذ بای بر آمد و یونان به بعضی مرتبه و سیدی فاضل عمر سرور از جمع
 العسیر سرور و ی عمر البقی علیه السلام از جمع الی امایه بذات پوچ و
 و مستشرق و مویض و یقول ان یصل عمر سرورین و مد اید علی ان
 السرا فی مقار بلاول خلفا علیهم السلام اشتهر ان اکثر اذ اید
 کتو کان التبعه الاول و المعرفه اذ ایدت معرفه کان الثاني
 عین الاول و علیه قول الساعه اذ اشدت بک العسیر فکثر
 فی المشرق و عصر بی یسری اذ اکثره فاضل و لای علی ان
 الثاني عین الاول علی اقل بیت شکوفه که شفتت بختین
 بعضی شفتت است یعنی کشاد من شکفتن بختین یعنی الفتح

خطای نیست اما الله را و اوست حق و آن دین که معزول باشد
و مرا راجع خویش بسبب دیدن او و عطای او و در رخ او بناید
چنین بنا دانی منی بسبب لزوم الاکرام و الاعطای او لانه ای شسته و
تلافی دانا بسبب کثرت المصالح الذی را بنیت و تدبیر است
و تیرگی و داریک و علی قیل و داریک و عجب کبر و داند و قدرت
معناه نشانان فراغی دارند و در بعضی و زمان و ماندی و معزول
در هر حال پیش و دستان آرند **حکایت** ابوهریره رضی الله عنه
اسیر رحله من الضحیة رضوان الله علیهم اجمعین قیل کان اسمی فی الحامیة
عبد الشمس و فی الاسلام عبد الرحمن کنی فی الاثر النبی علیه السلام رای
فی نوبتیا یحمله فقال ما هذا یا عبد الرحمن قال سرت فقال عمر انت
ابوهریرة فاشهر بهذا الکنية و کان یحب ان یدعو الناس بهذا الکنية
لیکرکم نظیر رسول الله صلی الله علیه و سلم و قد روی عن النبی علیه السلام
خمس آلف و ثمانیة و اربع و سبعین حدیثا به و یرد من حدیث
مصطفی صلی الله علیه و سلم آمدی گفت یا اباهریرة و زاعم من انار
بزور غتبا فی من را فتح الغب بالکرم فی الذیارة ان باقی احدی
دون یوم قال الحسن همان یزید و کل اسبوع مرة و یوم بعض الناس
اذا احببت احده قال قیل فی الحامیة فی الدنيا ترد و مضاعف
مجرم علیا جواب الامر جتا یعنی بهر روز حتما تا محبت زیاده
کرد و **حکایت** صاحب دی را گفتند بن خنی که افتاب است
نشدید ام که کسی او را دوست گرفته است و عشق آورده
گفت آن برای آنکه هر روز می تواند دید و مکرر در دستان که محبت

[illegible]

و از حدانرا به حدی که میسر شود به حدی که میسر شود
 آمدن یکی از این دو که خاص کینه و درم بداد تا بران حدی که میسر شود
 غلامی هاقول و بشمار عطف تفسیر بود و در حدی که میسر شود
 و بشمار با آن آمد و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 بشمار لغت این چه حکایت است این چه حدی است و در حدی که میسر شود
 لغت این حدی و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 ملک بخندید و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 ادا شد و اقرار این شوخ و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 عداوت و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 ز آمد که در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 آوردن حکایت یکی از علای و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 وقف لغت از بهر بیخ الغریب و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 حرف مخصوص و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 میسر شد و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 تا از برای بیخ عبادت گرفته اند و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 نه بیخ عبادت برای نان حکایت و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 آن بقدر کم النفس بود طایفه اهل فضل و بلاغت و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 یکی بود که لطیفه بدله بیخ الباء و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 لما قبله چنانکه در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 کرده بود و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 انبساط لغت فراهم چیزی بیاید که در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود

و از حدانرا به حدی که میسر شود به حدی که میسر شود
 آمدن یکی از این دو که خاص کینه و درم بداد تا بران حدی که میسر شود
 غلامی هاقول و بشمار عطف تفسیر بود و در حدی که میسر شود
 و بشمار با آن آمد و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 بشمار لغت این چه حکایت است این چه حدی است و در حدی که میسر شود
 لغت این حدی و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 ملک بخندید و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 ادا شد و اقرار این شوخ و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 عداوت و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 ز آمد که در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 آوردن حکایت یکی از علای و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 وقف لغت از بهر بیخ الغریب و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 حرف مخصوص و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 میسر شد و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 تا از برای بیخ عبادت گرفته اند و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 نه بیخ عبادت برای نان حکایت و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 آن بقدر کم النفس بود طایفه اهل فضل و بلاغت و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 یکی بود که لطیفه بدله بیخ الباء و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 لما قبله چنانکه در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 کرده بود و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 انبساط لغت فراهم چیزی بیاید که در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود

گفت **بیت** من که سر در بر سرم سفره نان قول مرکز من مبتدا و
 قول در بر سرم سفره نان مبتدا و مؤخر مع خبره **بیت** مقدم جمله کینه
 بی محل الحالی ای حال کون السفره بی مقابله و قول بی خبر و خبر
 حاتم ز نمان خبر مبتدا پس بدیدند و سفره پیش آوردند صاحب
 دعوت گفت ای یاری ز ما بی توقف کن که بر سرستارم برستار
 بمع کینه کن ای جار و یار بی سازند و در سرستار سر بر آوردند
بیت کوفته در سفره من کوهیاش کوفته زانای کوفته است
 اراد کوفته الاوله نفس مشیر الیه ماضی علیه من الالم التسن و کوفته
 الثاني الطعام المخصوص الذي يجعل من التبع بعد العزبات الکثیره
 بالتسکین الکبیر **حکایت** مریدی گفت بیری را ای قال مرید واحد
 لشحه چه کنم از خلق بر حمت اندرم یعنی اندر زحمی علی ما مر غرض من
 از بسیار که بزیرم می آیند و اوقات عزیزم را از تفرقه و ایشان
 تشویش حاصل می شود گفت هر چه الظاهر ان بیان هر که در میانند
 ایشان را و ای به به بی تا مدیون باشند که بعد از آن بی آیند از بیم
 و ام و هر چه توانک اندر ایشان چیزی بخور که دیگر کرد و نکردند
 ای لا یجوعون حولک اصلا **بیت** که کرد ایخه الکاف الفاریج ای الفی
 استایل برین زوای مقدم لشکر اسلام شود که فرازیم توقف
 برود ای یار تا در جبین بکسر الراء ای الیه بیه **حکایت** فقیری در
 را گفت بیجان من سخن را دلا و بر مشکلم قول و دلا و بر صفت لغو که

سخن من و بیجان من سخن را دلا و بر مشکلم قول و دلا و بر صفت لغو که
 من را می کند بعلت آن که بی بیجان من سخن را دلا و بر مشکلم قول و دلا و بر صفت لغو که
 الذي تقطعه و تقطعه علیه موافق کنایه ای لاری لم فصله و علای و افق
 توکم **بیت** ترک و بیجانم ام و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 یکسب و ما علی و یکسر الالم و ایاء للوجه که گفته باشند بیخ بلا علی چون کوفته
 کینه اندر کس ای لاینا ز من قول احد عالم آنکس بود یعنی او که بدینکند نه
 بلو بدین خلق خود نکند و بیخ کوفته و کوفته و کوفته و کوفته و کوفته
 انامرون الناس بالبر و تشوق انفسک الیه قال بعض النکلی ای ویر کون انفس
 الذکر کفایت عمن ای عیان رضی الله عنها انها نزلت فی اصحاب الذکر کافا
 با مردن با بنای عیسی علیه السلام و لا یبعونه و قیل کافوا با مردن
 بالصدقه و لا تصدقون انتهى **بیت** عالم که مرا بی بیخ و کوفته و کوفته
 ای الهاد و ایاء للصدر و من یزوری کند او خوبش کن که بضم الکاف
 الفاریج است یعنی آن عالم ضوئ من است و قیل یجمل ان یكون المعنی
 او خود را کم کرده است و اكمال واحد که از بهر می کند بدینکند ای
 بر سر خوار ای حیوان با خلق نشاید روی از تربیت ناچار بر تافتن و راه
 بطالت گرفتاری و علایا بضالت منسوب کردن و در طلب عالم محقق
 از خوا دیدم محروم ماندن **بیت** محجوز آن تابستانی که بیخ یعنی بیخ من الباء
 در وصل فحش او و او و الحاء الممله الطین التزجر افتاد و گفت ای مسلمانان
 چرا می فرار از من و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 چرا می فرار از من و در حدی که میسر شود و در حدی که میسر شود
 فاق التشبه الذي ذكره بقوله محجوز آن تابستانی که بیخ یعنی بیخ من الباء

بیت

[illegible][illegible]

واما بعد از آنکه در این میان که در کتب است
 بر زبان نطق الباء الفارسیه و التوفی الحریجینتی التفت و سبع فعلی علی الفعل
 ای التوفی التفت و التفت ثانیاً علی بر بعضی علل و اعلی علی الجالی لاجود و
 خلاست بر دیوار فی حین الصبح الطلاء علی طایست به **حکایت**
 حاتم طای را گفتند از خود بزرگ است نزد رحمان و دیر با ششید
 گفت بلی روزی حمل شتر را بران کرده بودم و با اهل ای عرب بکوشید
 صحابرون رفیق خاکی را بفیج الکاف التوفی و الباء الواحد و دیدم ششید
 خاکی را دم آورده گفت بمهای عالم چاره ای که خلق بر ساط او کرده آمدند
 گفت **بیت** هر که تا آن علی خورشید خور و دست حاتم طای بنزد من اول
 بهمت و جوامع در بر ترا رفیق دیدم **حکایت** موسی علیه السلام در یکی
 دیدار بر شکر بر یک کاف الفارسیه التوفی اندر همان شتر بود گفت ای موسی
 دعا می کن تا خدای تعالی مرا کفایت و مدد فی حین الصبح الکاف فی من الزرق
 التوفی و موسی علیه السلام ای آنکه از بی طایف جان آدم موسی علیه السلام
 دعا کرد تا حق تعالی او را دست کای و مدد بیتی قدرت و مکت و مدد حاج
 آمد بعد از چند روز باز آمد از مناجات و دیدش که گرفتار و خلق آیه
 بفتح الهمزة و سکون الراء یعنی الکاف که فی الصبح الفارسیه بر آورده آمد
 گفت ای را چه گشت گفتند هر چه خورده و غریب کرده التوفی و التوفی
 و رجل مع بد بکسر الهمزة بودی ندیده فی شکوه که فی حین الصبح و کاف
 گشته اکنون قصاص می کنند **شوق** گریه می کن اگر ترا آیت ای لو کان
 الهمزة الحلیه جناح تخم کنش بختی الکاف و الهمزة العریضه العنقود

[illegible]

کوفته اند باي او
 فاده و فقه کاخ و او فبا رکود
 ان فراه و کل سکون القاء للوزن و لعل الظاهر انهم من قنات و هو
 لغته في القاء و ان كواصله كاد يجهل كان مردی نوت برکند او چه در جرف
 بختين بالوئي سنج **حکایت** یکی از عرب در میان بیاء اوجوه از غایت
 ششلی گفت **شعر** بالیت قبل یبقي المنيه فبعد یبقي الموت و قبل
 طرفه فوز و یوما بدل منه و الیوم زمانا ما بین طلوع الخراج و غروب الشمس و قد
 يستعمل فی مطلق الوقت و هو المناسب حیثا فوزا یا اخرا یبقي المنيه یوم
 الظاهر المراد بالماضی ای بالیتی فوز مجردی قبل ان اموت ثم بالماضی ان
 بدل من شئینی و مجرد و قد عجز عن مراده مجرد و ای ای کل المنيه ثم
 قوله تلک ذکیر صفه نهر و یوم فاعلم من القیم و معناه بالخاریه و ان یوم
 فیقال لا یوم فاعلم و التعلیل الامواج ضرب بعضها بعضا و اختار لفظ المانی
 اظهارا لاجزاء الرغبه فی دفعه التناظر لان الطالبه اعطيت رغبته فی حصول
 امر یکنه یقوت اياه فتما یجیل و کل الامر حاصله فیعبر عنه بلفظ المانی فاعلم
 منصوب باظهار ان جواب الیتی ای اصبرنا املا فیرقی **حکایت** عجیب
 در خارج سبط فی خمار الفیاح القیاح السنوی من الارض فقول سبطا یخف
 مبطوطه کما شغل له مسافر فی شمس و غرت بشد و او او فونش
 سکون فانه و در می چند بر مانه اشت بسیار ی بکود و یداره بجای
 نبرد و سختی سالک سبطا بنه یسجد نود و رمها و یدید پیش و پیش نهاده
 و برخاک این کام را بنشسته **فصل** که مرید ز جعفری دارد بشد یوزنه
 للوزن و ز جعفری دینا رکیر مشهور لایحه الصیه کلاذیا و الاخری کلاذیا

کوفته

که سایه بر سرش افتاد و چون در ظاهر ظاهر شد و چون در ظاهر ظاهر شد
 مثلک **حکایت** که ای مولی یخبر من انک من العزیز الذی یخلف فی
 احدی یستعید بالقدرة علی ان یصف مثل هذا العزیز الذی یخلف
 لکنک نعمت و افر داشت یکا از ملوک کوفت که می ناید که مان فی کان و افر
 و ما را همی هست اگر بر می ای بعضی از ان و سطر یکنی چون از ان و افر
 رسد و فاکر و شوق گفت لایق قدر بدین گوار خد و اندر جان نباشد
 دست مال چون من کدا الودی که جو جو فرام او رده ام گفت
 عم نیست که بکافران می و هم فی بعض الشیخ یکنی و هم الخجفات
 للخبثین **بیت** اگر آب جاه نصیر فی نیا کست جهنم می مرده می شود
 چه باکت بالیاء العزیز **شعر** قالوا عجبی الکس العجب فی فعلی یجی
 مفعول و الکس بالکسر القاصد و یکنی به بالترکی الخ و عجیبی الکس
 باب جرد و قطیفه لیس بطاهر قلنا شرب بالیاء الممله من سده
 القمه و نحو ما اسدنا سدا اصلها و او ثعنا شقوی جمع شق بالفتح و هو
 فی الاصل مصدر لکفر بوزن ان کذا یسلفه ای المتوحشه یسیدم
 که سران فرمان ملکر باز و و حجت او رده ن کرفت و شوق جی کون
 بالترکی حشر کفی الیک ملکر فرموده تا مضمون خطاب یجی بقدر
 ما کمره بر جرد و تو یجی یجی بر سر نش از و مستحسن کردن یا اخلا
 منه **بیت** بطافت چو بر نیاید کاره سر بر می حرمی کشد تا جاره
 هر که بر خویش تن نخت ید که نختند بر کس فاعل نخت و نختد
 جز آنکه لفظ و مخلصه مزل بر جرد لفظ لولم بر جرد شخص آن فی و یکنی
حکایت باز رکابی را دیدم که صدیقها شتر باز داشت و حمل

جهنم توسطان

که سایه بر سرش افتاد و چون در ظاهر ظاهر شد و چون در ظاهر ظاهر شد
 مثلک **حکایت** که ای مولی یخبر من انک من العزیز الذی یخلف فی
 احدی یستعید بالقدرة علی ان یصف مثل هذا العزیز الذی یخلف
 لکنک نعمت و افر داشت یکا از ملوک کوفت که می ناید که مان فی کان و افر
 و ما را همی هست اگر بر می ای بعضی از ان و سطر یکنی چون از ان و افر
 رسد و فاکر و شوق گفت لایق قدر بدین گوار خد و اندر جان نباشد
 دست مال چون من کدا الودی که جو جو فرام او رده ام گفت
 عم نیست که بکافران می و هم فی بعض الشیخ یکنی و هم الخجفات
 للخبثین **بیت** اگر آب جاه نصیر فی نیا کست جهنم می مرده می شود
 چه باکت بالیاء العزیز **شعر** قالوا عجبی الکس العجب فی فعلی یجی
 مفعول و الکس بالکسر القاصد و یکنی به بالترکی الخ و عجیبی الکس
 باب جرد و قطیفه لیس بطاهر قلنا شرب بالیاء الممله من سده
 القمه و نحو ما اسدنا سدا اصلها و او ثعنا شقوی جمع شق بالفتح و هو
 فی الاصل مصدر لکفر بوزن ان کذا یسلفه ای المتوحشه یسیدم
 که سران فرمان ملکر باز و و حجت او رده ن کرفت و شوق جی کون
 بالترکی حشر کفی الیک ملکر فرموده تا مضمون خطاب یجی بقدر
 ما کمره بر جرد و تو یجی یجی بر سر نش از و مستحسن کردن یا اخلا
 منه **بیت** بطافت چو بر نیاید کاره سر بر می حرمی کشد تا جاره
 هر که بر خویش تن نخت ید که نختند بر کس فاعل نخت و نختد
 جز آنکه لفظ و مخلصه مزل بر جرد لفظ لولم بر جرد شخص آن فی و یکنی
حکایت باز رکابی را دیدم که صدیقها شتر باز داشت و حمل

الحمد لله

در بیان این که فلان امانت یعنی
در یکم ترک شاست و فلان بضاعت بپند و ستان و این فلان امانت
در نیست فلان یعنی مکتوب یا فایده فلان جزای فلان امانت که
کفتی که خاطر اسکندر در آید که سواد خودت و با آن کفتی که یا عرب
مست و شست حدی یک سفر و یک روز نیست اگر آن کرده شود بوقت عمر جز
بگویم بشنیم و ترک کردی که تم نعم آن کدام سفر است کفت که
بفقتی که این العربین شی معروف و با کثرت پادشاهی چنین خواست
شدند که قیمت عظیم دارد و از آنجا که کاسه چنین برآمده و دنیا
روی بلند و پولاد بندی محرابی مانند بالکاف الفادسی یعنی قادر و صاحب
یعنی و بر و باقی محتاج ابلق لطیف پادشاه و اذن پس ترک تجارت کف و
بذکارتی بشنیم چندان از این باغی و لیا در خواند که بیش با آن العربی
طافش را ندانست ای سعدی تو نیز سخن بگو ای از آنها که دروغ و شنیده
کفتم **نظم** آن شنیدستی که در تجاری خود قیل غور بزم العین المعجم اسم
بلده قریه من سر قندله من الفیض العود تاهمه و دیار العین و آلهامه
بند و النسبه الیها تاجی با سالاری و رافت از استور تی سالار و هو
التاجه سالار یعنی الهام و حامی الحی و التاجه که اسعت من بعض الکحل
کف چشم تکر دنیا و دنیا دار می دانستی که دنیا و بطور فیه و مضاف
ایم لعل چشم تکر با قناعت بر کند یا خاکی بود **حکایت** سالاری
را شنیدم بخلف جنان معروف بود که حامی طایب و سخا و جود و ظاهر انش
نیست از مسه و خست یعنی جلی بکسری نمی توان در باطنش مخفی

که نای را بجای آن از نو درختی که در آن نای بود بریدند و در آن
و توان بدین مقدار دان بالتر از آن گفتند و در آن نای که در آن
به الحمد به عقل تمام است که خانه او را کسی ندیدی و در کشت ده یعنی
مفتوح الباب و سفره او را سرکشده یعنی معسوط و در کشت
بجای نای طعاش نشیندی و صدالکانه یعنی شتره اسکار و وضع طعام
عز الفخر یعنی ای عزیز منحه یعنی مثل بالیغ الفی السباع و ایضا مرغ آریس
نای خود را و او را مصفا فالبه قول پس برین تجدیدی ای بالخط
الطریق بلکه کسیره الخیر شنیدم که بدو را به عقیق را به مصر معقولی
نمود بزرگ و حیاله فرعون بایا المصدوری و در سرجه ایاد و ک
العزیز اولها و جاور نایب اسرائیل الحرفا بشهره فرعون و جودیه بقیا
و دعوا و ایضا اذ الکره قال امثله لانه الا ان الذی امتت به بنو اسرائیل
وانامن المسکین الا ان و قد عصیت قبله کنت من المفسدین بنو فایبهم
فرعون ای الحرفه بنو فایب و عدو ای باغی و عادی و البغی و العدو و الکره
العزیز ای حقه امتت اذ ای باه و مسکر فایضای ای امتت و قلت انه
الا ان قال جبرائیل و قال انه تعالی افرئنه الا ان و قد ایتت منه نفسک
و لم یبق کل احتیاد و قد عصیت قبلی ای قبله از که مرده عمر که و کنت
منه المفسدین الضالین المضلین عن الايمان ناکه و باجم الفکر و کشتی
بر آمدن چنانکه گفته اند **بیت** باطبع مولود چه کند دل نداشتگاه
عنه طبع که سازد بکسر الباء بالترک و بیه و سمحه من الاستاذ
سازد بفتح التوین مشروط بالفتح و السكون خبرت من التوین بقاله
بالترک فیروز هم و قتی بنوه لایق کشتی دست دعا بار و رو فواید

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

354

خبری و غیر خبری
فادرا که بگوید الفلک دخل فی النار یعنی که این کائنات در صورته منحل
و به نفس المؤمنین است اندر کون الله و لایدهون سواء فلما فی ام
الانته و اسما و اذ اسم بیرون که عا و ال حاله الشکر
دست نفع هر سه صورته محتاج راه وقت دعا بردن وقت کرم در
بقی بفضی الاط **فقطه** از رسم رایج برسان امرت رسالت
بخی رایج برسان بدر کون خوبتی من نفع بر کرای الحسب اکثر علی شفع
انت من و احسن الخیر که ایضا گویند ای خانه از تو خواهد آمد و خوشی
از رسم و خوشی از ذکر ای فرض نیست من الغصه و لیس من الذیقه الاخر
ماکل الی زینیه و تذهب به الی الصدق و التفتح آورده اند که در مصر القارب
درویش داشت و قد کون فی المصر من اقرباء الفقراء بقیعت مال او
تو اگر شدند جامهای کهنی بر کوی او بدریدند و خوشی من خیر الفخاح الخیر
واحد الخیر من الشیاب و فی بعض شرح القدوسی الخیر اسم الدابة
همی الشیخ الخیر من ذی الخیر البضا و القارب رسته چشم جانور در پای
و ذی طای اسم شمع بدریدند بر آید و خوشی فبا هم در آن سنت می رادیم
از ایشان بر با و ی روان و غلامی بر کوی بیکره در پی او و آن صفت مشبهه
من و یدن با ضو گفت **فقطه** که که مرده باز گوید ای لور جمع
ثانیان بیان قبیل و پیوند مومنا بتصلک من الاقرباء و میراث
سخت تر بود ی و اثار ناز مرگ خوشا و بدی و غریب و همی که نایب
مخالفایب بسیار معرفتی که میان ما بود آستینش یکشیدم و گفتیم

[illegible]

...

بدر گفت ای...
 کرد و اقبال بر روی ناکت...
 بفرستید و بر روی ناکت...
 تفقه الشیخ علیه...
 کسر جبین اتفاق...
 با رشتن کمر...
 یکی روز بنگش...
 یکی بگریه...
 با یکی بگریه...
 بر کشته...
 خام او را...
 بعبس...
 کوه که...
 تیری از...
 را بوی...
 بسوخت...
 که بوی...
 تدبیری...
 درویشی...
 بسته و...
 خود در...

کلفت

بردا

کلفت

سمعت...
 فی قبه...
 لکما جعل...
 حصن...
 واذن...
 روی...
 قال...
 یکن...
 غالب...
 ای...
 کشت...
 چمن...
 منور...
 مور...
 قال...
 متعده...
 وبنی...
 وبنی...
 القصی...
 العدا...
 بخیر...

استان

رادر...
 را...
 نشین...
 بر...
 بنی...
 با...
 اکثر...
 بر...
 سر...
 در...
 در...
 ص...
 سا...
 رسول...
 بص...
 الت...
 رض...
 بس...

الکلم

وحدث وكنه في حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 كسر الشين في قولنا والذين اصابوا منكم من هذه الامراض
 بخلاف ما في الخبرين والاولى ما في الخبرين من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 انت جابش جابش بن مزيه او ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 دست كبرياؤه ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 او با نادان بان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 نرسيد في حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 وخرجه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 قال في الخبرين ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 اسم الله لا ياتي بها من غير ان ياتي بها
 خورضا وكونه في حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 عن عظم الجبل كونه الايجار وكونه اجرة سادفة او ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 كونه من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 شعرا واحدا من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 يعني في زمان كونه من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 المهمة بعد الزمان من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 انكسرت للون ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 الفار من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 الفار من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 ولا ان ياتي بها من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 فوجاه بالباء المعنوية بمعنى الآخرة والعاقبة بزمانه كذا في حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها

فان في الخبرين والاولى ما في الخبرين من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 فوجاه بالباء المعنوية بمعنى الآخرة والعاقبة بزمانه كذا في حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها

آزم

نور

ميدان التباينة من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 يعني خان من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 امر البيت ووجهه من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 يعني ان ياتي بها من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 برسر ياتي بها من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 عيب نذركه من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 التفتيش وقد يقال في حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 انكسرت للون او ياتي بها من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 يعني درم سيمار وكونه من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 الصاير ان ياتي بها من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 فقولكم حيار حيار من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 كرسن من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 وثباتي كرسن من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 سگان اي الطلاب در قتي او افتاد من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 بسته بود عاجز شد گفت اين چه حرام زاده سر داند که سکر را کفاده اند
 وسکر را بسته امير از غر و بشند و بخنديد گفت اي حکيم از من چيزي بخواه
 گفت جامع خودي خواهم اگر انعام فرماي بيت اميد و ابرو به بختيف اليم
 و فتح و اونه آدمي بخرگان جمع کس مرا بخر تو اميد نيست بشنديد اليم
 مرساة من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 من رجل فلان برجل رحله و من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 كونه تعالى ارضيتهم بالحق الدنيا من الآخرة اي يقول الآخرة و قول النعم

ميدان التباينة من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 يعني خان من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 امر البيت ووجهه من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 يعني ان ياتي بها من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 برسر ياتي بها من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 عيب نذركه من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 التفتيش وقد يقال في حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 انكسرت للون او ياتي بها من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 يعني درم سيمار وكونه من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 الصاير ان ياتي بها من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 فقولكم حيار حيار من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 كرسن من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 وثباتي كرسن من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 سگان اي الطلاب در قتي او افتاد من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 بسته بود عاجز شد گفت اين چه حرام زاده سر داند که سکر را کفاده اند
 وسکر را بسته امير از غر و بشند و بخنديد گفت اي حکيم از من چيزي بخواه
 گفت جامع خودي خواهم اگر انعام فرماي بيت اميد و ابرو به بختيف اليم
 و فتح و اونه آدمي بخرگان جمع کس مرا بخر تو اميد نيست بشنديد اليم
 مرساة من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 من رجل فلان برجل رحله و من حقه من ان ياتي بها من غير ان ياتي بها
 كونه تعالى ارضيتهم بالحق الدنيا من الآخرة اي يقول الآخرة و قول النعم

21

نیا فرزند

19

3

جو در ان کتب
و پاپی که
در وقت کتبت

[illegible][illegible]

عقوب بن سید علی
الحقیر: ثم م

وقد وقع الغزاع من كتابه منذ النسخة وقنا الصبح في الحرم المبارك في اليوم
الاول في تاريخ سنة وسع وتسعين من الهجرة النبوية

مجلس
علی

دله تعالیٰ اعلموا الی دادود شد
 حالیکه از دود قورین غریب می
 بلغ العلی بکله کله
 توله هم ما غریب
 الفی
 الفی فی الفی

